

Sát Nhân Giả Đường Trăm

Contents

Sát Nhân Giả Đường Trăm	1
1. Đèn Lồng	1
2. Bảo Trọng	4
3. Hành Thích	8
4. Dạ Yến Của Sát Thủ	11
5. Dao Của Vương Khẩu	16
6. Dao Của Đường Trăm	18
7. Đối Thoại Của Kẻ Sát Nhân	22

Sát Nhân Giả Đường Trăm

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch giả: Ngọc Diện Hồ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-nhan-gia-duong-tram>

1. Đèn Lồng

Vừa rồi có hai người, một kẻ uống say bí tỉ bước đi loạng choạng, một kẻ rên rỉ mấy khúc nhạc dâm dật, vừa mới đi qua. Nhưng gã lại biết, hai kẻ này chẳng những không uống say, mà cũng chẳng có lòng dạ ca hát: hai người này là Cẩm y vệ, hơn nữa còn là hảo thủ trong đám Cẩm y vệ nữa!

Nhưng hai người này không phát hiện ra gã, gã ở ngay trên cái xà nhà phía trên đầu họ, bất cứ lúc nào cũng có thể buông người xuống ngắt lấy cái đầu quả dưa của hai bọn họ.

Hai người này cũng không phát hiện được, ngoài gã ra, còn có tám người nữa.

Tám người này cũng giống như gã. Áo đen bó sát, người mang lợi khí, từ tám hướng đến đây, ẩn nấp trong bóng tối làm thích khách, vì một trận chém giết mà tới đây.

Gã hiểu rất rõ, nếu không có một tiếng ám hiệu, bất cứ ai cũng không động thủ trước, vì thứ nhất, hành động ám sát lần này, mục tiêu là một thái giám uy danh chấn động cả trong triều ngoài nội, bản thân thái giám này cũng là một kẻ sát nhân khét tiếng, vì vậy hành động ám sát, tuyệt đối không thể thất thủ, hơn nữa còn phải thà chết tại trận, chứ quyết không thể bị bắt, bởi vì chịu đựng hình phạt tra tấn của bọn hoạn quan, thật sự là sống không bằng chết.

Phổ dài tĩnh lặng.

Xa xa thì thoảng lại vang lên mấy tiếng chó sủa thê thiết.

Gã nằm trên mái ngói trơn tuột lạnh lẽo, tay phải chậm chậm thò ra dưới eo lưng, chạm vào một cái vỏ da vừa lạnh lẽo lại vừa dẻo dai.

Đây là thanh trủy thủ vỏ da cá mập của gã, trủy thủ vẫn còn. Khi thời cơ đến, gã sẽ từ đây nhảy xuống, rút dao ra giữa không trung, bổ về phía cổ kiệu. Đối tượng của gã là tên đi mở đường ở góc trái cổ kiệu và tên kiệu phu phía trước.

Tám người ở đây, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, nếu không, mục tiêu cuối cùng sẽ không thể đạt được, vụ ám sát này sẽ trở nên hoàn toàn không có ý nghĩa.

Nhiệm vụ của mỗi người đều rất khó khăn. Gã biết người gã phải đối phó là một tên đầu lĩnh Cẩm y vệ, tên là Vũ Tri Nhân, ngoại hiệu “Đuối tận giết tuyệt”, là Nhất Dao trong “Tam bất lưu” dưới trướng Hứa Hiến Đồn. Tên Vũ Tri Nhân này giết người như ngóe, mới về dưới trướng Hứa Hiến Đồn chưa được hai tháng, nhưng thủ đoạn lang độc, lòng dạ tàn ác của y thì ai ai cũng biết. Trong đó, một vụ tương đối nổi bật, chính là chuyện y giết hại Nội các trung thư Uông Văn Ngôn một cách dã man trong ngục.

Uông Văn Ngôn là người huyện Nguyên, lòng dạ hiệp nghĩa mà lại có trí tuệ, áo vải đến kinh sư, từ tên trộm hàng rồi trở thành Giám sinh, theo đảng Đông Lâm, nhiều lần lập kế phá các đảng phái của bọn gian thần, giao du rất thân thiết với mấy vị trung thần dám dâng tấu can gián trong hoàn cảnh triều chính đang nằm trong tay bọn nội nghị hoành hành như Tả Quang Đẩu, Hàn Lưu, Triệu Nam Tinh, Ngụy Đại Trung, mấy người chung một chí khí. Ngụy Trung Hiền căm hận người đảng Đông Lâm, nghe theo kế sách của Đại Lý Tự thừa Từ Đại Hoa, vu hãm cho Uông Văn Ngôn nhận hối lộ của Dương Hạo, Hùng Diên Chúc. Nhân vụ việc này mà kéo cả các danh tướng trọng thần như Hùng Diên Chúc và Tả Quang Đẩu liên lụy theo.

Ban đầu Nguyễn Đại Thành, Phó Hộc hạch tấu Uông Văn Ngôn, may được Trần phủ tư Lưu Kiều, Tòng ngự sử Hoàng Khanh Hiếu, Diệp Hương Cao lên tiếng bênh vực, nên chỉ phạt Uông Văn Ngôn trượng hình. Ngụy Trung Hiền sau đó lại cho tên nha trảo Hứa Hiến Đồn phụ trách vụ án này. Ngự sử Lương Thu Hoàn cầu kết với Ngụy Trung Hiền, dâng tấu vu tội cho Uông Văn Ngôn. Kết quả là họ Uông lại một lần nữa bị hạ ngục, chịu đựng đủ thứ hình phạt tàn khốc, sau ba ngày thì đã không thành nhân dạng.

Khi đem Uông Văn Ngôn đi xử lại, Hứa Hiến Đồn lại càng thêm trọng hình, buộc họ Uông vu hãm cho Dương Liên, Tả Quang Đẩu. Uông Văn Ngôn là bậc hảo hán có cốt khí, thủy chung cũng không chịu cúi đầu, Hứa Hiến Đồn liền ra lệnh dùng hình, lấy kim châm đâm thủng màng nhĩ bên phải Uông Văn Ngôn, dùng kim sắt nhỏ hết móng tay bàn tay trái của y, Uông Văn Ngôn đau đớn tưởng chết, nhưng vẫn quyết không chịu nhận tội.

Hứa Hiến Đồn giả bộ vui vẻ hòa nhã, dùng lời ngon lẽ ngọt dụ dỗ đối phương khai tội cho Tả Quang Đẩu, Dương Liên, rồi sẽ lập tức phóng thích, còn cho hưởng thụ phú quý vinh hoa, bằng không ắt sẽ chu diệt toàn gia. Uông Văn Ngôn nói: “Người muốn ta nhận tội gì, cứ viết ra là được, ta chấp nhận ký tên, nhưng vu hãm người khác, ta đây quyết không làm đâu.” Hứa Hiến Đồn giả bộ đồng ý, đi viết bản cung khai, lừa Uông Văn Ngôn ký tên vào, rồi lấy đó làm chứng cứ, thỏa sức giày vò họ Uông, buộc y phải khai nhận có kẻ đồng mưu, nhưng Uông Văn Ngôn đương nhiên là không chịu, họ Hứa kia càng thêm tức giận, ra lệnh tiếp tục dùng hình, khiến hai chân Uông coi như đã phế.

Đến cuối cùng, Uông Văn Ngôn không chịu được tra khảo, ngược mắt lên nhìn Hứa Hiến Đồn nói: “Rốt cuộc người muốn thế nào, ta đều nghe cả.” Hứa Hiến Đồn nghe Uông Văn Ngôn chịu cung khai, liền thôi dùng hình. Uông Văn Ngôn gượng sức bò đến trước án ngữ mặt kêu lên thê thiết: “Oan to tày trời! Dương, Tả đều là bậc hiền lương, thẳng thắn vô tư, sao lại có lũ phản tặc ngày đêm vu hãm? Ta thà chết cũng không dám vu oan cho người!” Dứt lời, liền ngã gục xuống đất. Hứa Hiến Đồn thấy vậy cũng không khỏi giận

mình, không bức cung thêm nữa, mà trong lòng sinh kế, tự lấy giấy bút viết lời khai. Chẳng ngờ Hứa Văn Ngôn lại từ từ tỉnh lại, bị phần thét lên: “Người đừng hòng viết bừa! Ngày sau ta sẽ đối chất với người!” Hứa Hiến Đồn nghe vậy, “cách cách” một tiếng, bút rơi xuống đất, nhất thời cũng không viết tiếp được nữa, đành ra lệnh cho ngục tốt kéo Uông Văn Ngôn đi.

Đêm đó, Hứa Hiến Đồn vẫn ngụy tạo lời khai, rồi lệnh cho Vũ Tri Nhân giả bộ đến thăm ngục. Vũ Tri Nhân vốn là hào hữu của Uông Văn Ngôn, cùng học một thầy, một người học kiếm, một kẻ học đao, họ Uông được Đại học sĩ Diệp Hưởng Cao yêu thích, đồng thời cũng đề bạt đồng môn Vũ Tri Nhân. Nhưng Vũ Tri Nhân thấy Đông xướng của Ngụy Trung Hiền thế lực mạnh, nên đã ngầm ngầm tư thông, lúc Uông Văn Ngôn bị bắt, họ Vũ sợ liên lụy, nên đã đầu về dưới trướng Hứa Hiến Đồn. Hứa Hiến Đồn lệnh cho y đi dụ Uông Văn Ngôn ký tên, chính là để lập công chuộc tội.

Vũ Tri Nhân cố ý làm cho mình thương tích khắp người, rồi sai người giải vào nhà ngục, giam chung phòng với Uông Văn Ngôn, ra sức an ủi, về sau lại mượn cớ mình tội nhẹ, được đảm quyền thần như Ngự sử Cao Phán long, Hoàng Hậu Tổ cứu ra, trước lúc rời ngục lại tỏ vẻ lưu luyến, khuyên Uông Văn Ngôn viết di thư dặn dò gia quyến và hai người Dương, Tả biết đường mà tránh nạn. Uông Văn Ngôn vì nước gừng nước ớt làm mù hai mắt, lại tin nhiệm Vũ Tri Nhân, tưởng rằng thư này được viết theo ý mình, bèn ký tên vào dưới. Chẳng ngờ đó lại chính là lời khai vu hãm Dương Liên, Tả Quang Đẩu, Ngụy Đại Trung, Viên Hóa Trung, Chu Triều Lệ, Cố Đại Chương mấy người do Hứa Hiến Đồn viết ra. Họ Hứa được thư này, liền lập tức nhập cung, Ngụy Trung Hiền lấy đó làm chứng cứ, đường hoàng cho người bắt sáu người giam lại, để Hứa Hiến Đồn mặc sức tra khảo, máu thịt bầy nhầy, thảm thiết hết chỗ nói, đồng thời lại nói cho biết tội chứng chính là do Uông Văn Ngôn cung cấp.

Vũ Tri Nhân đợi Uông Văn Ngôn ký tên xong, lập tức lộ ra bộ mặt thật, mắng nhiếc làm nhục người bằng hữu đã mù của mình một trận, rồi đem y xẻ gan moi thịt tại chỗ, lăng trì đến chết. Vũ Tri Nhân làm như vậy, là muốn lấy được tín nhiệm của Hứa Hiến Đồn, chứng tỏ bản thân mình rất trung thành với họ Hứa.

Hứa Hiến Đồn đích thực là cũng tương đối hài lòng với biểu hiện của Vũ Tri Nhân, mà họ Hứa xưa nay cũng rất coi trọng cày đến khoái đao của Vũ Tri Nhân, vậy là Vũ Tri Nhân liền trở thành một trong ba đao thủ dưới trướng Hứa Hiến Đồn, mà người gã thanh niên trên mái nhà kia phải đối phó, cũng chính là tên Vũ Tri Nhân này.

Gã hiểu rất rõ, một toán chín người này của mình, mỗi người đều có một nhiệm vụ, tuyệt đối không chấp nhận sai sót lầm lẫn, gã phóng xuống là phải kiếm chân được Vũ Tri Nhân, khiến tên khiêng kiệu phía trước rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, tám cao thủ khác, có hai người chuyên đối phó hai tên đao thủ còn lại của Hứa Hiến Đồn. Ba người khác, sẽ giết những tên cầm y vệ khác, tạo ra cảnh hỗn loạn, hai người nữa sẽ toàn lực hành thích Hứa Hiến Đồn, một người chuyên dùng ám khí đánh tắt hết mọi đèn lồng, ở trong bóng tối áp trận.

Đèn lồng tắt hết, tất cả sẽ chìm vào màn đêm tối thui, nhưng cả chín người bọn gã, thường ngày đều đã được huấn luyện rất nghiêm khắc, trong bóng đêm vẫn có thể lờ mờ nhận biết sự vật, hơn nữa trước khi xuất thủ bọn gã đã nhận chuẩn phương vị, tuyệt đối là có lợi hơn.

Phải đánh tắt đèn là vì nhân số bọn gã ít, đối phương đông hơn đến gấp ba lần, hơn nữa chỗ này cách nha môn không xa lắm, viện binh của bọn chúng sẽ đến trong thời gian rất ngắn.

Vì vậy bọn gã nhất định phải hạ thủ trong một sát na, khoảnh khắc sau là phải đắc thủ, rồi triệt thoái trong chớp mắt.

Lần ám sát này, phải làm cho sạch sẽ gọn gàng, phải làm cho chuẩn xác không sai, bọn gã đã tính toán phương pháp xuất thủ, cũng định sẵn cả đường rút lui.

Thậm chí bọn gã còn đoán trước cả thời tiết hướng gió, chọn lựa một đêm không trăng nhiều gió để hành động.

Đợi ám hiệu, tắt đèn lồng, ám sát Hứa Hiến Đồn!

Hành động này của bọn gã, được gọi là:

“Đèn lồng”.

2. Bảo Trọng

Chỗ rẽ góc đường vốn có một ngọn đèn lồng, bên trên viết một chữ “tửu” to tướng. Nhưng giờ ngọn đèn ấy đột nhiên đã bị lấy đi rồi, đèn đuốc trong tiệm rượu đó, cũng bị người ta tắt sạch, tối om om.

Đằng xa không biết là chỗ nào, vang lên một tiếng chó hoang sủa dài, ngưng một chút, rồi lại thêm hai tiếng nữa, còn định kêu nữa, nhưng chỉ được nửa tiếng đã nghẹn lại, tựa như âm thanh thê lương mà hoang lương nguyên thủy của đêm đen còn sót lại.

Tay gã nắm lại, bóp chặt chuôi trủy thủ.

Đến rồi.

Tiếng chó tru kia chính là dấu hiệu, đèn quán rượu bị lấy vào là ý bảo chuẩn bị. Giờ chỉ còn đợi... chỉ còn đợi tiếng ám hiệu kia nữa thôi.

Quảng sáng càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng, đi tới trước mắt gã, chia thành hai hàng, hai hàng này lại chia thành trước sau. Thì ra có một đoàn người xếp thành hai hàng đi song song, cách một người lại có một chiếc đèn lồng, ước chừng mười sáu chiếc, ở giữa là một cỗ kiệu, sáu người đi trước sáu người đi sau hì hục vác đi, phía sau đại khái có khoảng mười bảy, mười tám chiếc đèn lồng, điểm điểm sáng như sao chiếu khắp cả con đường.

Rất nhiều nhà nghe tiếng động đều ló đầu ra xem, nhưng vừa thấy bóng dáng Cẩm y vệ, và trên đèn lồng bên trái có chữ ‘Kẻ thấy đẹp sang’, bên phải có chữ ‘Lại gần cúi đầu’, lại có tấm biển ‘Hứa Trấn phủ tư’, thì không ai là không giật bắn mình, hoảng hốt khép cửa lại, nào dám nhìn thêm nữa?

Đừng tưởng y chỉ là một tên Trấn phủ tư nhỏ bé, bách tính còn chưa ai quên, ba ngày trước, con trai thứ ba của Nê Nhân Mạch ở tiệm bán tượng đất, chỉ vì hiếu kỳ mà nhìn thêm mấy cái, liền bị nghi là thích khách, lập tức đã bị móc mắt tại chỗ mà không được nói năng gì, Hứa Hiến Đồng còn bắt lão Nê Nhân Mạch phải nuốt sống đôi mắt đó nữa.

Đội người ngựa này chậm chậm lại gần, chỉ thấy cỗ kiệu đó vô cùng hoa lệ, sơn đỏ hồng, thân kiệu bằng Nam mộc, bốn phía đều che rèm châu kín, mảnh kiệu thêm kỳ lân mọc cánh, xa hoa lộng lẫy cực kỳ, trước sau có mười hai người khiêng vác. Xem ra nhân số của đối phương còn nhiều hơn bọn gã đã tính toán.

Nhân mã chính tề đi tới bên dưới mái hiên, gã nhìn thấy ba người trong đó, rất rõ ràng. Ba người này, phục sức không giống như những người khác, nhưng điều khiến người ta thoát nhìn là thấy ngay bọn họ, không phải là phục sức, mà là một thứ khí chất hết sức đặc biệt.

Những người khác đi trên đường xem ra có vẻ rất uy phong, tuy chỉ là binh tốt của Hứa Hiến Đồng, nhưng kẻ nào cũng vẻnh mũi nhe răng nghênh ngang bước tới, điệu bộ tựa như trăm ngàn đôi mắt của người ta đều phải nhìn về phía mình vậy.

Ba người này lại không hề vẻnh vang hống hách như thế. Có một người trông có vẻ rất oai vệ, nhưng một bàn tay y, thủy chung vẫn không rời khỏi cán đao, mỗi bước đi, chân trước đều tựa như dậm xuống một cái đinh, rồi chân sau mới chịu nhấc lên theo.

Một người nữa, lại trông có vẻ rất xa sút chán nản, cả con người tản mạn tiêu điều, mặt đỏ hồng hồng, toàn thân bốc đầy mùi rượu, nhưng đôi mắt lại sáng rực như sao, chẳng những không có vẻ gì là say xỉn, mà gần như ánh mắt của người vừa ngủ một ngày một đêm, rồi lại tắm một trận nước nóng vậy!

Còn một người thứ ba, hình dạng thế nào cũng khó mà tả nổi, người này thực tế không cao lớn lắm, nhưng thoát nhìn lại có vẻ rất cao, y phục cũng tùy tiện, nhưng lại toát lên một thứ khí thế đè nén người xung quanh. Giữa trán y có một nốt ruồi son, lúc ngoảnh đi ngoảnh lại quan sát, trông hết sức oai nghiêm, trên mặt thường xuyên nở một nụ cười, nhưng ai nhìn vào đường nét trên gương mặt y cũng có thể nhận thấy: lúc y không cười thì uy nghiêm dễ nhìn hơn nhiều!

Trên người y không có đao, thậm chí không có vũ khí gì, cả những thứ ám khí như tỳ tiễn, phi tiêu, nỏ trap cũng không có, chỉ ung dung thoải mái bước đi trên đường.

Gã thiếu niên ở bên trên quan sát, tay nắm chặt lại, đã rút trủy thủ ra. Người thứ ba này, chính là kẻ gã được chỉ định đối phó, cũng là kẻ có ngoại hiệu “Đuổi tận giết tuyệt” Vô Tri Nhân.

Một kẻ như vậy, không có vũ khí, không có gì đặc biệt, cũng không có nhược điểm, thậm chí là không có nơi nào để hạ thủ - hiện giờ gã phải hạ thủ với một kẻ như vậy đây.

Nếu bảo gã đối phó với cao thủ đầu tiên, gã sẽ lập tức nghĩ cách đánh gãy đôi chân của người đó; nếu bảo gã ra tay với cao thủ thứ hai, gã sẽ chọn mục tiêu là đôi mắt của y.

Nhưng đối với Vô Tri Nhân, phẳng phất như gã tấn công vào chỗ nào cũng được – nhưng cũng có thể tấn công vào chỗ nào cũng đều không hiệu quả.

Giờ người gã phải đối phó, lại chính là kẻ này.

Gã còn nhớ năm mười chín tuổi, mình và một đám sư huynh đệ, phải trải qua “khảo nghiệm” của sư môn. Sư phụ đã mời đến mười mấy cao thủ phái khác, cho bọn gã tự chọn đối thủ quyết đấu. Các đồng môn có người chuyên chọn cao thủ khó đối phó, có người lại chọn những đối thủ dễ đối phó hơn, đến lượt gã, gã đứng lên, nhưng lại chọn một người mà không ai dám kiêu chiến: sư phụ của gã!

Sư phụ gã liên tiếp đánh gã gục ngã ba lần trong tiếng cười gằn gợn dữ, nhưng đến lần thứ tư, lần thứ tư gã đã đánh trúng sư phụ mình. Sư phụ gã vừa phần nộ vừa đau, mất đi thứ quan trọng nhất khi cao thủ đối đầu là sự bình tĩnh, vì vậy gã đã liên tiếp bốn lần đánh bại sư phụ của chính mình.

Lần “rèn luyện” đó, đã “rèn” ra được gã, gã cũng không thể ở lại trong môn phái nữa, gã thu dọn hành lý đeo kiếm lên vai, lấy giang hồ làm nơi “rèn luyện”. Về sau đồng môn của gã cũng lần lượt rời sư môn hành tẩu chốn giang hồ hiểm ác, nhưng danh tiếng của gã sớm đã được rất nhiều người trong võ lâm chú ý, vì vậy đã mời gã tham gia hành động ám sát lần này.

Lúc này, kiệu đã đến dưới mái hiên.

Thế nhưng, ám hiệu còn chưa vang lên.

Bàn tay nắm chắc trủy thủ của gã, đã ướt đầm mồ hôi, tay còn kia lại cầm một bao ốt tiêu, đó là vũ khí làm tiêu tan ý chí chiến đấu của đối phương. Gã cố gắng trấn tĩnh lại, liền hít một hơi sâu...

Ám hiệu còn không vang lên, đoàn người kia sẽ đi qua mất.

Bỏ qua thời cơ tốt nhất này, lần sau liệu có còn cơ hội tuyệt diệu như vậy nữa không?

Nếu ám hiệu thủy chung vẫn không vang lên, liệu gã có bất chấp tất cả, ra tay rồi tính sau không? Còn “bọn họ”, liệu có phải cũng đang suy nghĩ vấn đề này hay không?

Đúng lúc đó, chợt nghe trong kiệu vang lên một tiếng ho hung hắng, “khụ khụ”, như đang khạc đờm, chỉ nghe một người bên cạnh nói một câu:

“Gió lạnh sương dày, đại nhân bảo trọng.”

Đến rồi!

Đây chính là ám hiệu.

Ám hiệu vừa cất lên, chín người tiềm phục trên con đường này, cả bản thân gã, bất kể là Nghiêm Cù nấp trong hai cái giỏ lớn trước cửa tiệm giỏ tre Trương A Tứ, hay là Phong Bán Phong lẩn dưới lạch nước phẳng phất như đã hòa thành một với thứ nước đen ngòm thối rình bên dưới, hay là Quế Thiết Quả trong lều phơi vải của tiệm nhuộm, tổng cộng chín người, lập tức và cùng lúc động thủ, không một ai được chân chừa dù chỉ một khoảnh khắc.

Hành thích Hứa Hiển Đồn trước mặt tam đại đao thủ, mấy chục tên Cẩm y vệ, là một chuyện khó khăn đến cực cùng, vì vậy nhất định phải tấn công lúc đối phương không đề phòng, phối hợp chuẩn xác, tất cả đều cùng lúc phát động, một đòn là thành công ngay.

Nhưng gã lại thoáng ngẩn người ra giây lát.

Bởi vì gã nghe thấy câu ám hiệu kia, lại được phát ra từ người mà gã phải đối phó: Vũ Tri Nhân

Trong sát na đó, trong đầu gã hiện lên mấy ý nghĩ:

Vũ Tri Nhân là trợ thủ đắc lực mới đầu nhập của Hứa Hiển Đồn, cũng tàn bạo vô lương không khác gì họ Hứa.

Vũ Tri Nhân đích thân giết chết đồng môn Ôn Văn Ngôn, táng tận thiên lương, tàn bạo vô nhân.

Vũ Tri Nhân là hộ vệ thân cận của Hứa Hiển Đồn, là thanh đao thứ ba của họ Hứa.

Vũ Tri Nhân sao lại dự đoán trước được Hứa Hiển Đồn sẽ ho khan vào lúc này, mà kịp thời thốt ra câu ám hiệu đó!

Ý niệm này, tựa như mây nuốt trăng tàn, lóa lên trong đầu gã rồi lập tức tan biến, nhưng chính nó lại khiến gã mạnh nhta nảy sinh một kết luận:

Sao Vũ Tri Nhân lại là người muốn giết Hứa Hiển Đồn cho được!?

Gã thoáng ngẩn người, trong tiếng hò hét ầm ĩ, tám bóng người đã cùng lúc hiện thân.

Tám người mặc áo đen hết như gã, có người phá vỡ ván gỗ nhảy ra, có người từ trong bụi cây um tùm lẩn ra, có người từ trong nhà cổ cả người lẫn ngựa phóng ra, xông thẳng tới cùng mấy chục con kiện mã!

Chỉ thấy một trận mưa bột trắng xóa mờ mịt, có người đã ném vôi bột!

Vôi bay đầy trời, tiếng “xoẹt xoẹt”, vang lên liên miên không dứt, có người đã ném ra vô số ám khí như đàn châu châu bay!

Tất cả đều diễn ra chỉ trong một nháy mắt!

Tất cả đều diễn ra y theo kế hoạch!

Gã nằm trên mái nhà, tuy cảm thấy không ổn lắm, nhưng lại không muốn không có phần tham dự vào hành động phản kích trong bóng tối đầu tiên của Đông Lâm đảng đối với đám hoạn quan này.

Gã vừa định lướt xuống, nhưng hai mảnh ngói sát người, lại kẹp chặt vạt áo lại.

Chắc chắn là vì vừa rồi gã ép mình quá sát xuống mái hiên, đến nỗi vạt áo kẹt cả vào bên trong mà vẫn không hề hay biết.

Gã ngẩn người, “soạt” một tiếng, cắt đứt vạt áo, định nhảy xuống, thì bên dưới hiên trường đã phát sinh biến hóa còn kinh người hơn gấp bội.

Biến hóa này khiến gã quyết định vẫn ẩn mình trong bóng tối trên mái hiên.

Mắt xích quan trọng nhất của kế hoạch “đèn lồng” không phải ám sát, mà là “đèn lồng”.

Chỉ cần đèn lồng bị đánh tắt hết, đối với thích khách mà nói, là một điều cực kỳ có lợi, ám sát sẽ không thành vấn đề nữa.

Vôi bột rải xuống, tất cả xung quanh trở nên mờ hồ, nhưng đèn lồng không hề tắt, thậm chí cũng không bốc cháy.

Ám khí cũng không trượt, cơ hồ mỗi mũi ám khí, đều đánh trúng vào lồng đèn – nhưng khi ám khí bắn phải đèn, không phát ra tiếng “phụt” của ngọn nến bị đánh tắt, hay tiếng “xèo” của lồng đèn bốc cháy.

Mà lại phát ra những tiếng “đỉnh đỉnh”.

Tiếp theo đó, là ám khí bật ra khỏi lồng đèn.

Bên ngoài những chiếc đèn lồng ấy, còn bọc một tấm lưới cực mảnh, cực khó nhận biết – ám khí bắn vào, toàn bộ đều dội ngược ra, rõ ràng là loại đặc chế chuyên ngăn ngừa đèn bị người ta dùng ám khí đánh tắt.

Vì vậy đợt ám khí này là hoàn toàn uổng phí, nếu nhằm vào đám Cẩm y vệ, mà không phải lồng đèn, ít nhất còn có thể bắt được vài tên địch.

Nhưng ám khí đã rời tay, tất cả đã y theo ước hẹn cùng lúc xông ra, một trận chém giết đã bắt đầu.

Vôi bột mù mịt, tám người kia, rút binh khí, cùng nhất tề lao lên.

Trên người đám Cẩm y vệ đều bị dính vôi bột, quần chiến trong bóng đêm, tuyệt đối không thể có một chút sai sót, kẻ nào trên y phục dính vôi bột, thì chính là đối tượng thích khách phải giết, hoàn toàn không phải lo sẽ nhầm người.

Vôi bột kia vốn là để làm cay mắt đám Cẩm y vệ, tạo thành hỗn loạn, khiến thích khách có thể một đòn đắc thủ, chỉ là khi vôi bột rải xuống, đám Cẩm y vệ đều nhắm hết mắt lại, khi thích khách xông tới, tất cả đều đã rút vũ khí ra nghênh chiến.

Trận chiến hung hiểm dị thường, hơn nữa cũng thê lương dị thường, nhưng lại ngăn ngừ dị thường.

Tám thích khách, bị một đám Cẩm y vệ tràn lên bao vây, chỉ nghe tiếng đao chém vào xương cốt. Binh khí rơi xuống đất kêu lanh canh, tiếng máu tươi phụt ra tung tóe, tiếng người ngã xuống gào lên thảm thiết, chẳng mấy chốc đã có một thích khách ngã xuống, đồng thời cũng có mười mấy tên Cẩm y vệ đổ gục.

Bảy thích khách, phân ra hai người, mở một con đường máu, xông về chỗ cổ kiệu.

Bảy trừ đi hai, còn lại năm người, gắng gượng chống lại sự vây công của mấy chục tên Cẩm y vệ, rõ ràng là vô cùng vất vả. Bởi vì đèn lồng không hề bị đánh tắt, vì vậy tất cả hành động của các thích khách, đều bị đối phương trông thấy hết sức rõ ràng.

Hai thích khách kia, xông được tới trước kiệu, cũng chỉ mất có hơn một sát na một chút, lúc ấy vôi bột vẫn còn chưa rơi hết xuống, vẫn còn rất nhiều bụi phấn bay lơ lửng trên không trung.

Gã đao thủ mất to trông như tửu quỷ kia vẫn nhắm tịt mắt lại, hai thích khách lập tức nhận ra khe hở này. Một người dùng Cửu tiết kim tiên, múa roi vù vù, “soạt” một tiếng đánh vào trong kiệu, thích khách kia ngồi trên ngựa, Phương thiên kích đâm thẳng tới phía trước, hòng đè đao thủ đang nhắm mắt kia dưới vó ngựa.

Nhưng đúng vào sát na đó, đao thủ mất to đột nhiên lắc lư người, kích còn chưa tới, kinh phong đã tới, y liền thuận theo đà đó lướt ra xa, vươn tay một cái, chụp lấy sợi Cửu tiết kim tiên, cúi đầu nhà tới, lật tay đẩy ra, “soạt” một tiếng, mũi đao đã xuyên qua bụng thích khách kia.

Y giết thích khách cầm Cửu tiết kim tiên xong, mắt vẫn nhắm chặt.

Công phu của y đều nằm ở thân thủ thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, chứ không phải đôi mắt to mà vô dụng kia.

Thích khách dùng kích vừa thấy vậy, liền ném kích bỏ chạy, nhưng kim đao của đao thủ có bước đi trầm ổn kia đã quét tới trước mặt y.

Thích khách cầm kích nghiêng rằng, toàn lực thúc ngựa, muốn hất tung đao thủ kia lên dưới vó ngựa!

Tiếng ngựa hí người kêu vang lên thảm thiết, đao khách tung vút người lên cao, trên không trung tay lên đao xuống, chém xả một đao như điện chớp, lúc con ngựa xông tới vị trí y mới đứng ban nãy, người trên ngựa đã bị chia thành hai mảnh, rơi xuống hai bên, con ngựa cũng bị chẻ đôi từ đỉnh đầu đến đuôi, máu bắn tung tóe như mưa.

Sức mạnh một đao này, không thể nói là không khủng bố tuyệt luân, nhưng càng đáng sợ hơn, chính là đao khách mỗi bước đều nặng nề tưởng chừng như đóng đinh xuống mặt đất này, mã bộ chẳng những không nặng nề, ngược lại còn nhẹ nhàng khinh khoái như điều hâu vậy!

3. Hành Thích

Lúc này trong năm thích khách đang bị vây khốn, lại có thêm một người nữa ngã xuống, nhưng đám Cẩm y vệ cũng có gần chục người nữa ngã nhào không bò dậy nổi, bốn thích khách còn lại, càng đánh càng hăng, tất cả đều hiểu rõ nếu lúc này còn không gắng sức chiến đấu, tất sẽ chết không có đất chôn, lại có thêm một thích khách nữa, huy vũ song đao, giết thẳng tới cổ kiêu hoa lệ kia!

Bất giác phải bắt vua trước, chỉ cần giết được Hứa Hiển Đồn, bọn Cẩm y vệ sẽ như quần long vô thủ, rối loạn trận hình, hơn tất cả, là nhiệm vụ lần này cần phải hoàn thành!

Người dùng song đao này tên là Nghiêm Cù, là một danh sư trong Song Dao Vũ Điệp phái, có lần y đã bảo người mở hộp, thả mười chín đôi bướm bên trong ra, đôi song đao nhanh như gió, trong chớp mắt đã cắt đứt râu của mười chín đôi bướm này, mà không làm lũ bướm tổn thương bất kỳ chỗ nào khác, nhờ đó mà danh tiếng lẫy lừng một thuở.

Lúc này đao quang trong tay y lóe lên như tuyết, tiến thẳng về phía cổ kiêu, ba tên cẩm y vệ định cản lại, đều lần lượt kêu lên thảm thiết rồi gục ngã. Nghiêm Cù lần này đã quyết phải thành công bằng được, bất chấp tất cả. Hai thích khách khác, để giúp y đắc thủ, đã bất chấp tính mạng xông lên, một người cản đường người mất to, một người khác thì chặn người có bước đi vững chắc lại, khiến đối phương không thể phân thân đi cứu viện.

Chỉ thấy ánh đao cuộn cuộn bổ tới cổ kiêu, từ dưới hất lên, lướt vào trong kiêu, song đao hợp lại, đâm thẳng tới trước, hai tiếng “đình đình” vang lên, lại như đâm vào vách sắt, Nghiêm Cù bị chấn động khiến hai tay run rẩy, đúng lúc đó Vũ Tri Nhân này giờ vẫn chưa động thủ, liền đột nhiên lao lên.

Đôi tay không của y xuyên thẳng vào đao quang của Nghiêm Cù.

Gã thanh niên trên nóc nhà cũng có thể nhìn thấy rất rõ, trong sát na ngắn ngủi đó, Vũ Tri Nhân đã đoạt lấy đôi đao, rồi cắt Nghiêm Cù thành mười chín mảnh.

Nhiều đúng bằng số đôi bướm mà Nghiêm Cù đã cắt râu.

Tình hình khẩn cấp, binh bại như núi đổ.

Thích khách cầm đao khách mất to lại, tức khắc mất mạng; còn thích khách đang quần đảo với đao khách có cước bộ trầm ổn, càng đánh càng lùi, rồi bị một cẩm y vệ đâm chết từ phía sau.

Hai thích khách còn lại thì cực kỳ dũng mãnh, giết được hai mươi mấy người, sau đó một người bị loạn đao phân thân; còn lại một người, máu nhuộm khắp toàn thân, đám Cẩm y vệ hô vang: “Phải để lại nhân chứng!” Thích khách kia tả xung hữu đột, đánh giết thêm một lúc nữa, biết không thể nào đột phá được vòng vây, liền thở dài một tiếng, quay ngược đao cắt lên cổ họng mình, tự kết liễu sinh mạng.”

Như vậy là tám thích khách xông ra, không người nào sống sót; còn đám Cẩm y vệ cũng tử thương quá nửa. Cuộc chiến tuy hết sức ngắn ngủi, nhưng không thể nói là không kịch liệt.

Gã nằm trên mái hiên nhìn thấy hết sức rõ ràng, từng người từng người ngã xuống, hai môi gã mím chặt lại, một tay nắm thành quyền, một tay nắm chặt cán trùy thủy, cố gắng làm mình bình tĩnh lại. Gã biết cục diện đã như vậy, mình có lướt xuống cũng chẳng qua chỉ có thêm một người chết mà thôi.

Tình thế bây giờ, còn lại chỉ còn một đường duy nhất: chính là lẳng lặng rút lui.

Nhưng đúng lúc đó, trong kiêu chợt vang lên tiếng cười khanh khách: “Vũ Tri Nhân, Tào Vô Quý, Bình Việt San, ba người các người, diệt trừ loạn đảng, lần này lại lập được đại công rồi.”

Nói xong người trong kiêu lại cười phá lên, ba đao khách đứng cách đó không xa, đều cúi thấp đầu, hai tay đặt cạnh đùi, điệu bộ vô cùng cung kính. Một tiếng ho khê lại vang lên, có tiếng lò xo bật tách tách, cơ hồ như thiết bản vừa được mở ra, trong cổ kiêu thò ra một chiếc chân.

Chiếc chân này đi ủng xanh cổ cao, vạt áo gấm cũng theo đó lay động, vô cùng hoa lệ. Gã thanh niên phục người trên mái nhà, vốn đã định bỏ đi, nhưng thấy người này trong kiêu bước ra, đoán chắc chính là Hứa Hiển Đồn, tim liền đập dồn lên: hấn sắp ra rồi, hấn sắp ra rồi.

Gã chỉ cần tung mình lao xuống, một đao cắt đứt đầu Hứa Hiển Đồn, là sẽ hoàn thành được vụ ám sát có thể khiến gã lừng danh khắp chốn... chỉ cần, chỉ cần một đao này không có sai sót!

Nghĩ đến một đao có thể khiến mình danh chấn thiên hạ, trở thành sát thủ hạng nhất đương đại như Tiêu Phát Ly, Cổ Khúc Châu, Đường Trảm, hơi thở gã không khỏi có chút gấp gáp, rốt cuộc có nên xuất ra một đao này hay không? Mười mấy tên Cẩm y vệ bên dưới tuy không đáng sợ, nhưng sau khi đắc thủ, làm sao gã thoát được sự truy kích của ba tên đao khách kia bây giờ?

Đúng lúc đó, gã trông thấy Hứa Hiển Đồn đã ra khỏi kiệu, vì đám Cẩm y vệ chết mất nhiều người, nên có rất nhiều đèn lồng đổ lán ra đất, hoặc bị cháy thành tro, nên dáng vẻ Hứa Hiển Đồn, cũng trở nên rất mờ hồ, chỉ nghe y trầm giọng nói: “Vũ Tri Nhân, lần này ngươi giả làm phản tặc, dò la được tín hiệu liên lạc của chúng, tung mẻ lưới bắt gọn, công lao không nhỏ... chỉ dựa vào mấy tên tiểu mao tặc này, mà cũng dám động thủ trên đầu Thái tử hay sao! Hừ hừ, hắc hắc...” Tiếng cười của Hứa Hiển Đồn nghèn nghẹn tựa hồ như phát ra từ lỗ mũi vậy, rồi y lại nói tiếp: “Ngươi rất tháo vát, sau này ta sẽ trọng dụng.”

Vũ Tri Nhân lập tức quỳ xuống phía trước, dập đầu nói: “Đa tạ Trấn phủ ty tài bồi.”

Hứa Hiển Đồn cười cười nói: “Ngươi cũng phải có chút bản lĩnh thực sự thì ta mới tài bồi được chứ.”

Nốt ruồi trên trán Vũ Tri Nhân cực lớn, trong bóng tối hiện lên lại càng rõ hơn, đột nhiên nghe y quát lên: “Trên mái hiên có người!”

Chúng nhân lấy làm kinh hãi, gã thanh niên nấp trên mái nhà, cũng giật bắn người, chỉ thấy hai đôi mắt một lớn một nhỏ của Tào Vô Quý, Bình Việt San, tựa như tia điện lướt về phía chỗ gã náu mình!

Nhất thời gã cũng không biết nên làm sao mới phải? Chạy? Liều? Hay vẫn nằm yên bất động?!

Biến hóa tiếp theo, lại càng khiến gã chết lặng tại chỗ.

Thì ra đúng lúc bốn mắt của Tào Vô Quý, Bình Việt San ngược lên trên, đao quang đã “soạt” một tiếng lóe sáng, chặt vào giữa eo Hứa Hiển Đồn. Họ Hứa chỉ kịp kêu lên một tiếng thê thảm: “Ngươi...” Đao thế của Vũ Tri Nhân đã dứt, chặt đôi y ra làm hai mảnh.

Biến hóa quá bất ngờ, Tào Vô Quý tung mình bổ tới, Vũ Tri Nhân tay trái hất ra một chưởng, chân phải tung cước, đá hai mảnh thi thể Hứa Hiển Đồn đập vào người họ Tào.

Tào Vô Quý thấy hai mảnh thi thể đầm đìa máu tươi lao tới trước mặt, liền luống cuống chân tay, lại biết đây là thân thể của Hứa Hiển Đồn, không dám không bắt lấy, mà bắt được thì máu me đã bắn đầy người đầy mặt, nhất thời không kịp trở tay.

Bình Việt San gầm lên một tiếng, kim đao chém thẳng xuống.

Vũ Tri Nhân dùng hai mảnh thi thể của Hứa Hiển Đồn ép Tào Vô Quý thoái lui, chính là để chuyển tâm đối phó với Bình Việt San này.

Đúng lúc ấy, Vũ Tri Nhân đột nhiên xòe tay vung ra, một nắm vôi bột liền rải thẳng vào mặt Bình Việt San, họ Bình nhất thời tối tăm mặt mũi, chưa kịp phản ứng thì Vũ Tri Nhân đã phản kích luôn một đao, chỉ đối diện trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hai người đều đã tri triền ra toàn lực.

Hai người lướt qua nhau, trước ngực Bình Việt San đã rách một đường lớn, máu phun ra như suối, chỉ nghe họ Bình kinh hãi kêu lên: “Ngươi là ai?”

Tào Vô Quý nhìn rõ tình hình, tóc gáy dựng ngược, hét lên thẳng thốt: “là ‘Nhất Đao Lương Đoạn’ !”

“Nhất Đao Lương Đoạn Đường Trảm!”

“Là Đường Trảm!”

Đợi những tiếng kêu kinh hoảng kia ngớt hẳn, hiện trường đã có thêm hai cỗ tử thi bị chặt làm hai mảnh, một là của Trấn phủ ty Hứa Hiển Đồn, một là của tên đao khách Bình Việt San.

Tên “Vũ Tri Nhân” kia sớm đã nhân lúc chúng nhân kinh hoảng, lẳng lặng biết mất mà thần chẳng hay, quỷ chẳng biết.

Nhưng vẫn còn một người biết được.

Sau khi “Vũ Tri Nhân” giết chết Hứa Hiển Đồn, gã đã định thần lại được, rồi lại thấy y giết Bình Việt San, thừa lúc rối loạn tẩu thoát. Gã cũng triển khai kinh công, lướt đi trên mái nhà, theo sát phía sau.

Hai người một trên mái nhà, một dưới đường phố, cứ thế chạy song song sánh đôi ra tận ngoại thành, nóc nhà không còn liên tiếp như trước nữa, gã thanh niên “soạt” một tiếng, lướt xuống mặt đất, tên “Vũ Tri Nhân” kia cũng lập tức sững người lại. Thân pháp hai người lướt về phía trước, nhanh nhẹn nhường nào, chỉ nghe tiếng vù vù bên tai, sự vật lướt đi vun vút hai bên mắt, nhưng mái nhà vừa hết, y đã mượn đà lẳng không xoay chuyển hạ thân xuống đất, tư thế hoàn toàn không chút sơ hở. Còn “Vũ Tri Nhân” thì cũng nói dừng là dừng, đột nhiên sững lại, tựa như con quay đang xoay tròn bị người đánh ngập xuống đất vậy!

Hai người đối diện nhau, gã còn chưa kịp mở miệng, “Vũ Tri Nhân” đã hỏi ngay: “Người trông thấy cả rồi?”

Gã thanh niên có chút áy náy, ấp úng hỏi: “Tiền bối là Đường Trảm?”

Đối phương cười lên ha hả: “Ta cũng là “Vũ Tri Nhân” !”

Gã chợt sững sờ hiểu ra: “Thì ra “Vũ Tri Nhân” là “Vô thử nhân” ! Vậy... Ông Văn Ngôn cùng tiền bối... ông ta... không phải cũng bị tiền bối giết sao?”

Đường Trảm không trả lời gã, chỉ hỏi ngược lại một câu: “Người làm sao mà sống được?”

Gã lặng người, không biết phải trả lời thế nào, Đường Trảm đã lại lạnh lùng nói tiếp: “Kế hoạch “Đền Lồng” tổng cộng có mười người hành sự, một người phụ trách giết người, chín người hi sinh. HIện giờ chín kẻ hi sinh đã chết mất tám, còn mình người vẫn sống tốt sống khỏe, hoàn toàn không phải vì võ công người cao hơn họ, mà là khi hiệu lệnh phát ra, người không hề động thủ, thế nên mới sống sót, có phải vậy không?”

Mỗi chữ Đường Trảm nói ra đều như những nhát búa đập vào gã thanh niên hiểu thắng, làm gã ngậy ra tại chỗ: “Để hoàn thành chỉ lệnh của Hoàng đại nhân, ám sát Hứa Hiển Đồn, trước tiên phải tiếp cận được hắn, lấy được sự tín nhiệm của hắn. Điều này người có hiểu không?”

Trong lòng gã không khỏi sôi lên, tuy đây là sự thật, nhưng nhất thời cũng thật khó mà chấp nhận nổi. “Nhưng... Ông Văn Ngôn đại nhân là đồng môn tri giao của tiền bối mà.”

“Tri giao thì sao chứ? “Nốt ruồi son trên trán Đường Trảm khẽ chuyển động theo cái nhú mày của y, “Người muốn nói đến chuyện ta giết y phải không? Dù sao y cũng đã lọt vào tay bọn người Ngụy Trung Hiền, chết là cái chắc rồi, để ta giết y, thì can hệ gì đâu chứ? Đẳng nào thì cũng có người giết y thôi! Tờ khai đó y không chịu ký thì sao chứ? Hứa Hiển Đồn tự nhiên cũng sẽ có cách bao biện thôi. Chi bằng lừa y ký tên, rồi giải quyết y, từ đó lấy được sự tín nhiệm của Hứa Hiển Đồn, để tiện cho cuộc hành thích đêm nay, chẳng phải là càng hay hơn nhiều sao?”

“Nhưng... những người hi sinh này...”

“Nhất tướng công thành vạn cốt khô, làm đại sự sao lại có chuyện không hi sinh được, chỉ là để ta hi sinh chi bằng để người hi sinh cho rồi;” Đường Trảm chậm rãi nói: “Không có tám cái mạng của tám người “đền lồng” các người, con cáo già Hứa Hiển Đồn kia làm sao chịu đi ra khỏi cổ kiệu đầy rẫy cơ quan của hắn chứ? Làm sao có thể một đao giết chết lão thất phu đó trước mặt Tào Khoái đao, Bình đại đao chứ hả?”

Đường Trảm nhìn thẳng vào gã thanh niên trước mặt mình, nói: “Ta nói với người nhiều như vậy, là vì ta cảm thấy người có chỗ đáng thưởng thức, sau này, nói không chừng, cũng có thể nổi danh như ta vậy.”

“Thứ ta hân thưởng không phải kinh công của người, mà là vì người có thể nhìn đồng bạn xuất thủ rồi liên tiếp bị tàn sát mà vẫn nhẫn nhịn không ra tay được.” Đường Trảm lại nói.

“Ta đi đây.” Đường Trảm xoay người định đi, rồi nói: “Nếu người còn đi theo. Ta là sát thủ, người biết rồi đấy, sát thủ không thể để người khác theo dõi mình đâu.”

Gã không đi theo, chỉ là những lời Đường Trảm vừa nói, đã làm trong đầu gã dậy lên muôn ngàn đợt sóng, cơ hồ như hoàn toàn lật ngược cách đối đãi với người và sự vật của gã trước đây, rồi xây lại từ đầu.

Đường Trảm chuẩn bị đi rồi, đột nhiên lại buông thêm một câu: “Tương lai ngươi sẽ trở thành một sát thủ rất giỏi, một kẻ có thể giết người mà không bị người ta giết, chẳng những phải coi mình không là ai cả, mà còn phải làm một kẻ vô liêm sỉ nữa.”

Nói xong y liền quay người đi, nốt ruồi son giữa trán hơi sạm lại, nhưng ánh mắt lại toát lên một tình cảm khiến người ta không sao nói được thành lời, tựa như chủ nhân nhìn thấy con mèo nhỏ mình nuôi dưỡng sắp chết chìm vậy: “Ngươi tên là gì?”

Gã dùng giọng nói không phải của mình lúc bình thường, đáp: “Vương Khấu, vương trong thành vương, khấu trong bại khấu.”

“Vương Khấu.”

Đây là lần đầu tiên Vương Khấu gặp sát thủ danh chấn bát phương trên giang hồ, Đường Trảm.

4. Dạ Yên Của Sát Thủ

Sát thủ tối dự yến tổng cộng có sáu người. Sát thủ chi vương Cổ Khúc Châu cũng có mặt. Mỗi ngành nghề, đều có lãnh tụ của ngành nghề đó, nghề thợ lụa, nghề rèn, nghề lái buôn, nghề đi biển, thậm chí cả kỹ viện và cả sát thủ, bất cứ ngành nghề nào, cũng đều có một đầu lĩnh.

Bất luận là ai, kể cả chính những sát thủ, cũng đều thừa nhận Cổ Khúc Châu là Sát thủ chi vương.

Rất nhiều sát thủ đều có đủ võ công và dũng khí, gan dạ và sự tỉ mỉ tinh tế, chuẩn xác và cả tàn nhẫn để giết chết người họ muốn giết, nhưng có điều chỉ có Cổ Khúc Châu là có bản lĩnh khiến cả đám sát thủ bất kham, chịu cùng đi làm một chuyện, đi giết cùng một người. Thậm chí là còn có thể khiến đám sát thủ máu lạnh này đi cứu người nữa.

Tất cả sát thủ đều khâm phục Cổ Khúc Châu, chẳng những vì y hiểu rõ cách giết người nhất, cùng với võ công kinh thế hãi tục, mà hơn thế, quan trọng hơn cả là, trong chiến dịch mưu sát Ngụy Trung Hiền, tám mươi ba thích khách, bị hơn hai ngàn tên Cẩm y vệ vây kín, nhưng vẫn có bốn mươi hai người tẩu thoát được, chính là vì có Cổ Khúc Châu kêu dừng tám máu kẻ thù, dẫn bọn họ vọt và đột phá vòng vây, đi đi lại lại cứu viện ba lượt liên, cho tới khi cả những sát thủ chỉ còn một hơi thở thoi thóp cũng được cứu hết mới thôi.

Trong trận ấy Cổ Khúc Châu bị hai mươi bốn vết thương lớn nhỏ, nhưng bốn mươi hai người được y cứu ra ấy, kể từ đó liền trở thành tử sĩ của họ Cổ, các sát thủ khác đối với vị Sát thủ chi vương này, đều lấy làm tâm phục khẩu phục, không có bất kỳ dị nghị nào hết.

Cổ Khúc Châu có mặt ở đây, có thể thấy hiển nhiên là lần mới khách này của Lưu Kiều tuyệt đối không phải chuyện tầm thường. Năm sát thủ kia, đều là hảo thủ do Cổ Khúc Châu chọn lựa trong trăm người, tỷ như Nữ Ngọc Khu, ngoại hiệu Vô danh sát thủ, y nổi danh nhất chính là sự tích giết người trước năm mười chín tuổi.

Mười chín tuổi, y đã giết được U Châu Long Vương, xưa nay luôn phòng bị cực kỳ nghiêm mật, không ai giết nổi. Nhưng sau năm mười chín tuổi Nữ Ngọc Khu không còn nổi danh nữa, bởi vì những sát thủ chân chính, đều là những kẻ vô danh cả.

Tên tuổi là ký hiệu của một người. Nhưng chỉ cần có tên tuổi, tất sẽ có đặc điểm, con người đó cũng bằng như có ký hiệu, rất dễ bị tìm ra, hoặc giả giết chết y, hoặc phòng ngừa y ám sát mình. Một người vô danh, sẽ khiến người ta không thể phòng bị, bởi vậy, giờ y hoàn toàn giống như một người hoàn toàn bình thường, bây giờ y đã hai mươi chín tuổi rồi.

Một sát thủ giỏi, là sát thủ vô danh, y đã “vô danh” mười năm, thậm chí người ta chỉ có thể đoán được là vụ nào có khả năng là do y làm, nhưng không sao chắc chắn đó có phải là kiệt tác của y hay không.

Một người nữa tên là Bối Huyền Y, nổi danh không phải vì giết người thành công, mà là giết người thất bại, y ám sát Tiêu Phát Ly, một trong Vô lâm tam đại sát thủ, đã ám sát chín lần, thất bại cả chín, nhưng kỳ tích là cả chín lần đều có thể sống sót đào tẩu.

Và y vẫn chưa cam tâm, hiện giờ đang chuẩn bị mưu sát Tiêu Phát Ly lần thứ mười.

Người trong vô lâm đều kính trọng hảo hán. Ai ai cũng biết, có thể thoát khỏi Vô địch sát thủ Tiêu Phát Ly tới chín lần là một chuyện hết sức phi thường. Vì vậy, khi Bối Huyền Y lần đầu tiên đi giết Tiêu Phát Ly, bằng hữu đều rời xa y, cả nữ nhân cũng lao vào lòng người đàn ông khác. Chỉ là khi Bối Huyền Y lần thứ hai tẩu thoát được, bằng hữu, nữ nhân của y, so với trước đây đã nhiều hơn gấp mười lần. Thanh danh cũng vang động hơn gấp mười lần! Tuy vậy, người ta vẫn không cho rằng y có thể thoát khỏi lần phản kích tiếp theo của Tiêu Phát Ly.

Cả Tiêu Tiểu cũng kính trọng y.

Tiêu Tiểu chính một trong hai thích khách còn lại. Lúc nào cũng nheo nheo mắt cười, ve ve chiếc cằm đã dùng lưỡi kiếm cạo râu sạch sẽ.

Tiêu Tiểu là đồ đệ của Tiêu Phát Ly, cũng là con trai duy nhất của Tiêu Phát Ly.

Còn có một thích khách bị mất nữa, quanh năm ngày tháng y đều dùng khăn tím che kín khuôn mặt, chỉ lộ ra phần từ mắt trở lên, trên trán có một dấu chàm màu xanh khá lớn.

Không ai biết người này là ai, chỉ biết người ta vẫn gọi y là Liêu Toái, tuy chưa làm vụ nào lớn, nhưng mỗi lần đều đơn độc hành động, xưa nay chưa từng thất thủ một lần.

Vương Khẩu là thích khách thứ sáu ở đây, từ sau trận ám sát Hứa Hiến Đồn, gã đã trở nên nổi tiếng hơn bao giờ hết.

Lưu Kiều nheo nheo mắt, vuốt râu nhìn gã như để đánh giá, sau đó nói: “Khá lắm. Còn trẻ hơn trong tưởng tượng của ta nữa. Thật đúng là anh hùng xuất thiếu niên, Trường giang sóng sau xô sóng trước.”

Nói xong, ông ta nhấp một ngụm rượu, cười cười tiếp lời: “Chiến dịch Đền lồng có chín người đi, chỉ mình người trở về, thật là tài giỏi, nào nào, ta kính người một ly.”

Vương Khẩu nâng chén uống cạn, lúc gã nâng chén đứng dậy, đã giơ chén lên che mặt. Bởi vì lúc ấy trong lòng gã vẫn đang không ngừng hỏi đi hỏi lại bản thân, ta có nên thừa nhận không? Ta có nên thẳng thắn thừa nhận không đây?”

Trong chiến dịch Đền lồng, tôi căn bản không hề xuất thủ.

Tôi chỉ nấp trên mái hiên, không dám nhảy xuống.

Khi rượu đã thấm môi, đổ vào cổ họng, một cảm giác ấm áp liền lan toả khắp phủ tạng, sau đó toàn thân cũng thấy nóng bừng bừng lên, gã đợi Lưu Kiều ngồi xuống rồi mới ngồi theo, lúc ngồi xuống trong lòng đã quyết định một chuyện:

Đằng nào cũng không ai biết, hà tất gã phải tự vạch áo cho người xem lưng.

Cũng như rượu đã uống vào rồi vậy, làm mình ấm lên, cũng kích động mình sục sôi, vì vậy phải chiến thắng rượu, như một nam tử hán, không để nó làm mình nói ra.

Sau chiến dịch Mưu sát Hứa Hiến Đồn, chẳng nghi ngờ gì nữa, giá trị của gã đã tăng lên cả trăm lần, tuy rằng đầu Hứa Hiến Đồn là do Đường Trảm chặt, nhưng chín đại cao thủ, chỉ mình gã còn sống trở về, cũng là một sự thực không thể tranh cãi.

“Đáng tiếc,” Lưu Kiều nói: “Đáng tiếc ‘Quỷ sát thủ’ Đường Trảm hôm nay lại không đến.”

Vô lâm tam đại sát thủ, vốn xếp theo thứ tự Tiêu, Cố, Đường, nhưng sau trận ám sát Hứa Hiến Đồn, Đường Trảm lại liên tiếp giết mấy nhân vật đại danh鼎鼎, tiếng tăm liền vượt trên cả hai người Tiêu Phát Ly, Cố Khúc Châu.

“Tiêu Phát Ly cũng không tới.” Cố Khúc Châu nói. Y cũng chưa gặp hai người hành tung quỷ dị nhất trong giới sát thủ là Tiêu Phát Ly và Đường Trảm lần nào, đây có thể coi là một trong những điều tiếc nuối nhất

trong đời họ Cố y. Cố Khúc Châu đã gần sáu mươi tuổi, nhưng cơ thịt trên người không chỗ nào là không săn chắc cả, gương mặt đỏ hồng, thần khí đều vượng, y còn cố ý mặc áo hở ngực hở tay, để người ta nhìn thấy bộ cơ bắp mà cả bọn thanh niên mười sáu mười bảy cũng phải trầm trồ ngưỡng mộ, cùng với vô số vết sẹo để lại sau hàng trăm trận chiến. Đối với Cố Khúc Châu mà nói, những vết sẹo này chính là những tấm bia ghi lại công tích cả đời lặn lội của y.

“Tiêu Phát Ly cũng là người thần xuất quỷ mạt, khó dò khó đoán nhất trong Vô lâm tam đại sát thủ, muốn mời được y, e là còn khó hơn lên trời.” Lưu Kiều cười cười nói.

Tiêu Tiểu đột nhiên bật cười, tiếng cười nghe cực kỳ gian xảo: “Lẽ nào Lưu đại nhân cho rằng, chuyện sắp phải làm đây, nhất quyết phải có sự phụ ta mới được hay sao?” Lời này vừa thốt ra, mấy người có mặt tại bàn tiệc đều lộ ra vẻ bất phục.

Lưu Kiều cũng cười cười nói: “Tiêu lão đệ nặng lời rồi, có Cố huynh và sáu vị ở đây, Lưu mỗ này mà nói những lời như vậy nữa, chẳng phải là đã coi khinh các vị rồi hay sao?”

Sát thủ bịt mặt có vết xanh trên trán kia tiếp lời: “Lưu đại nhân mời chúng tôi tới đây, rượu thì cũng đã uống rồi, ăn cũng đã ăn rồi, phải làm chuyện gì, xin chờ nghe Lưu đại nhân chỉ thị.” Người vừa lên tiếng là Liêu Toái. Y quanh năm đều dùng khăn tím che mặt, không ai biết được võ công thân thể y ra sao, y cũng chưa từng thực hiện vụ ám sát nào kinh thiên động địa. Nhưng những vụ y thực hiện, xưa nay đều chưa bao giờ thất bại.

Lưu Kiều cười xòa bảo: “Liêu lão đệ không cần nôn nóng. Lần này ta triệu tập các vị tới đây, vẫn là vì chuyện của Hứa Hiến Đồn.”

Chúng nhân ngây người ra, Cố Khúc Châu vội hỏi: “Hứa Hiến Đồn? Chẳng phải hắn đã bị chém đứt đôi người giữa đường rồi hay sao?”

Lưu Kiều lắc đầu đáp: “Hắn vẫn chưa chết.”

Vương Khẩu cũng biến sắc nói: “Tôi đã chính mắt thấy hắn chết rồi mà.”

Lưu Kiều thở dài lắc đầu: “Người chết chỉ là thể thân của hắn rồi, đêm đó mây đen che trăng, căn bản không thể nhìn rõ được. Y chết rồi thì đã tốt, y mà chết “lục quân tử” cũng không đến nỗi rơi vào tình cảnh lúc này.”

Chúng nhân đều thầm chấn động, Nữ Ngọc Khu lặng người hỏi: “Lưu đại nhân ngài có phải nói tới vụ Tả Quang Đẩu, Dương Liên, Ngụy Đại Trung, Viên Hóa Trung, Chu Thụy Triều, Cố Đại Chương sáu vị đại nhân thảm tử trong ngục hay không?”

Lưu Kiều im lặng gật đầu: “Phải.” Thì ra Tả, Dương, Ngụy, Viên, Chu, Cố được người đời xưng tụng là “Lục quân tử”, sáu vị trung thần thanh liêm, vì lời khai của Uông Văn Ngôn mà bị bắt, thay phiên chịu thẩm lĩnh, đến nỗi răng tóc đều rụng hết, về sau Tả Quang Đẩu đại nhân vì muốn giữ được chút hơi tàn, để sau này giúp nước giúp dân, tránh cho trong triều không còn người nào đối kháng với Ngụy Trung Hiến, bèn thương nghị với các vị khác trong ngục: “Tên thái giám họ Ngụy muốn giết chúng ta, không ngoài hai cách: nếu chúng ta không chịu cung khai, tất sẽ đánh đập đến chết, hoặc giả nửa đêm lệnh cho bọn ngục tốt làm chúng ta chết ngạt, rồi giả làm bệnh dịch loan tin ra ngoài. Theo ta, đằng nào cũng là chết, chi bằng tạm thời hãy khai nhận, rồi chuyển qua Pháp ty định tội, lúc ấy sẽ làm rõ thực hư sao, may ra còn có cơ hội nhìn thấy mặt trời.” Sau khi bàn bạc mọi người đều đồng ý như vậy, đến lần thẩm vấn sau, liền đồng loạt khai nhận hết.

Cố Khúc Châu thở dài nói: “Lục quân tử nhận tội như vậy đúng là thất sách vô cùng, Ngụy tặc gian trá nhường nào, làm gì có chuyện giao bọn Tả đại nhân cho Pháp ty làm rõ chân tướng cơ chứ? Hư...”

“Chính là như vậy.” Lưu Kiều nói: “Ngụy tặc nhận được lời khai, liền lập tức cho người bắt Hùng Diên Chúc đại nhân về quy án, lại ra lệnh cho tên gian tặc Hứa Hiến Đồn, trong vòng năm ngày, dùng hình thể nào cũng được, phải truy ra tang vật... mấy người Tả đại nhân đều là thanh quan, lấy đâu ra ngân lượng mà nộp? Lúc ấy mọi người mới nhận ra ngục kế, thì đã quá muộn mất rồi. Mấy tháng nay, sáu vị đại nhân trước sau thảm tử. Ôi, bọn họ thân làm mệnh quan triều đình, làm bao chuyện tốt cho bách tính, vậy mà lại chết không toàn thây, cả bọn ngục tốt cũng không nở nhìn. Đặc biệt là Dương Liên, Dương đại nhân,

bọc đất đè lên người, chuông bạc xuyên qua tai, chỉ còn bộ áo váy máu cho vào quan tài, còn đâu thân thể không chỗ nào toàn vẹn, xương thịt nát bấy...”

Cổ Khúc Châu đập bàn “bình” một tiếng, hét lớn: “Đáng ghét!”

Liêu Toái đột nhiên đứng phắt dậy, tay nắm thành quyền, gầm lên: “Đáng hận!”

Nữ tử duy nhất ngồi tại đây, trên người vận lam y bằng tơ Thiên Trúc, cũng không nén được mà nghiêng hàm răng trắng rít lên hai chữ: “Đáng giết!”

Nữ tử này tên là Thủy Tiểu Tình, trong sáu thích khách sát thủ ngồi ở bàn tiệc này, duy chỉ có mình nàng ta là nữ tử, nàng vốn là ấu nữ của sư phụ Vương Khẩu, sau khi Vương Khẩu đánh bại sư phụ, đoạn tình cảm sâu đậm với vị tiểu sư muội xưa nay luôn bội phục gã này cũng theo đó mà kết thúc. Nhưng sư môn tuy đông, nhưng nổi danh trong nghề thích khách này, ngoại trừ Vương Khẩu ra, chỉ có một mình Thủy Tiểu Tình này nữa mà thôi.

Thủy Tiểu Tình mắng ra hai chữ này, trong lòng Vương Khẩu thốt nhiên rung động, nhớ lại năm xưa bên bờ suối gã từng trêu đùa tiểu sư muội, ở sau lưng nàng “hừ” một tiếng, kết quả là nàng rơi tòm xuống nước. Gã vội xuống đỡ nàng lên, lúc ấy Thủy Tiểu Tình vờ giận mắng: “Đáng ghét!” Tắm thân ướt đầm nước lộ ra mọi đường nét linh lung... nghĩ tới đây, gã không kiềm chế nổi mình mà đưa mắt trần trần nhìn Thủy Tiểu Tình, trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh ngày xưa.

Thủy Tiểu Tình vốn đang cực kỳ phẫn nộ trước hành vi tàn sát trung lương của Ngụy Trung Hiền, Hứa Hiền Đồn, chợt cảm thấy có một đôi mắt đang chăm chăm nhìn mình, liền ngước mắt lên, vừa hay chạm phải ánh mắt Vương Khẩu... nàng vội cúi gầm mặt xuống.

Đây không phải lúc để đàm tình, cũng không phải thời cực để thuyết ái.

Nhưng hai người đều không tự chủ được mà chìm vào mơ màng, bọn họ đã từng trải bao thương hải tang điền, từ nhiều năm trước, trong ánh dương, dưới làn mưa bụi, hai người từng cười vui hơn hờ vì đối phương, trải qua vô số những buổi nhớ nhung mòn mỏi, nhưng, con người ta lẫn lộn trên giang hồ nhiều năm, rồi sẽ biết thế gian bạc tình, không có chỗ cho ánh dương mưa bụi mệnh mang kia...

Vì giết một người, nàng đã từng hư tình giả ý dựa vào lòng không biết bao nhiêu nam tử, còn gã sau khi giết người, đã bao lần tình dậy khỏi vòng tay của những nữ tử bình thủy tương phùng?

Gã từng mê luyến nàng, nàng cũng từng sùng bái gã, nhưng khi cả hai đều hiểu rõ mặt yếu ớt của đối phương, bọn họ đều không còn quyến luyến, mà cương quyết rời bỏ nhau.

Nhưng trong khoảnh khắc ấy, cả hai đều chìm đắm vào quá khứ mê mang.

“Lưu đại nhân, hôm nay gọi chúng tôi tới đây, là vì chuyện gì vậy?” Sau đó đột nhiên nghe thấy câu nói này, gã lập tức dùng hai ngón tay cấu mạnh lên đùi, chỉ thấy đau nhói lên, móng tay ghim sâu vào thịt, rồi gã lại không ngừng cảnh cáo bản thân:

Wương Khẩu, ngươi đang làm gì vậy? Một tên sát thủ, sinh tình như vậy là một hành động ngu xuẩn hết sức.

Wương Khẩu. Hôm nay ngươi mang trọng trách tới đây, làm sao có thể như vậy được!

Chỉ nghe Lưu Kiều đáp: “Tôn Văn Đa, Cổ Đồng Thực, Biên tu Trần Nhân Tích, Tu soạn Văn Chấn Mãnh, Võ dư Sái Ứng Dương đều bị giáng chức, giờ tên thái giám họ Ngụy đang nắm quyền, hoành hành bá đạo, không chuyện ác gì là không làm, Diệp đại nhân vẫn quan tâm đến quốc sự, đã thương nghị với Ngự sử Hoàng Hậu Tổ Hoàng đại nhân, muốn cắt bớt vây cánh của Ngụy tặc, trước tiên phải trừ đi Hứa Hiền Đồn đã!”

Wương Khẩu chợt cất tiếng hỏi: “Tất cả tội nghiệt đều bắt đầu từ Ngụy Trung Hiền, tại sao không trừ đi họa căn trước, mà phải đối phó với nha trảo làm gì?”

Lưu Kiều lắc đầu: “Quốc pháp cương thường, không thể làm hỏng đi được, Ngụy Trung Hiền được hoàng thượng sủng tín, không thể nói giết là giết.” Chợt nghe Liêu Toái ngửa mặt ngáp dài một tiếng.

Vương Khấu từ từ nói: “Nếu nói không thể giết Ngụy Trung Hiền, mà phải theo quốc pháp hành sự, vậy thì Hứa Hiển Đồn cũng là mệnh quan triều đình, làm sao giết được?”

Lưu Kiều ngậy người.

Cổ Khúc Châu liền vội cười nói: “Quốc điển cương kỷ trong triều đình, dám phạm phụ tục tử chúng ta không biết được đâu.”

Vương Khấu lạnh lùng nói: “Tôi học kiếm giết người, không cần biết triều chính kỷ cương gì cả, chỉ biết nếu người nào muốn giết tôi, tôi giết kẻ đó trước, hôm nay chúng ta không đi giết Ngụy tặc, chẳng lẽ đợi tên thái giám ấy đến giết chúng ta sao?”

Cổ Khúc Châu đang định lên tiếng, Lưu Kiều đã cười cười chặn lại: “Vương thiếu hiệp, trận chiến trên đường phố đó, Hứa Hiển Đồn tuy chưa chết, nhưng thiên hạ ai ai cũng biết thiếu hiệp và Đường Trảm tru sát gian tặc. Hiện giờ Hứa Hiển Đồn lại xuất hiện, đây là do hấn cơ trí xảo hoạt, không thể trách thiếu hiệp được, nhưng để tránh người trong giang hồ mắng hai người là lừa đời lấy tiếng, họ Hứa này vẫn nhất định là phải giết cho bằng được.” câu nói này của ông ta rất bình thường, nhưng lại ngấm ngấm mang theo uy hiếp, khiến Vương Khấu lập tức ngậm miệng.

Lưu Kiều lại nói: “Một khi trừ được tên vạn ác ấy, với thân thủ của Vương thiếu hiệp đây, hai vị Hoàng, Diệp đại nhân sớm đã muốn kết giao, lúc ấy Vương thiếu hiệp ắt có cơ hội hiển lộ thần uy, Hoàng đại nhân, Diệp đại nhân đều cầu nhân tài như khát nước, nhất định là sẽ trọng dụng...” Nói xong liền phá lên cười, vỗ vai Cổ Khúc Châu nói tiếp: “Cổ lão ca lúc ấy nhất định phải có mặt, Tướng gia, thượng thư sớm đã muốn đích thân cảm tạ công lao khó nhọc của lão ca đây rồi!”

Cổ Khúc Châu liền cúi đầu nói: “Đa tạ đại nhân đề bạt.” rồi lại quay sang bảo Vương Khấu: “Còn không cảm ơn Lưu đại nhân đi?”

Vương Khấu lập tức hình dung ra được tình thế hiện giờ, trước mặt y đang là một cầu thang, đi lên là phú quý vinh hoa, đi xuống là sự cô tịch ngạo mạn, ở giữa thì đầy mây đen chướng khí, gã hơi nghiêng răng, cuối cùng cũng nói: “Đa tạ Lưu đại nhân.”

Lưu Kiều vuốt râu cười ha hả nói: “Thiếu niên chịu cầu tiến, xưa nay ta luôn sẵn lòng hết sức đề bạt.”

Chỉ nghe Nữ Ngọc Khu hừ lạnh một tiếng, Lưu Kiều lại nói ngay: “Chuyện yết kiến Diệp đại nhân, đợi xong việc này, ai cũng có phần, ta tự nhiên đã có sắp xếp.”

Tiêu Tiểu đột nhiên cười cười nói: “Đại nhân hôm nay triệu tập chúng tôi tới đây, là vì chuyện ám sát Hứa Hiển Đồn?”

Lưu Kiều nói: “Đúng vậy, Hứa Hiển Đồn hiện giờ đang truy sát Hùng Diên Chúc, Hùng chỉ huy là khắc tinh của bọn Thát tử, trấn thủ Liêu Đông, không thể có gì sơ sẩy với ông ấy được, chúng ta cần phải ngăn không cho họ Hứa hạ độc thủ.”

Nữ Ngọc Khu lại hỏi: “Truyện trong ngục, sao Lưu đại nhân lại biết rõ ràng như vậy?”

Lưu Kiều đáp ngay: “Trong Ngụy đảng tự nhiên cũng có người của chúng ta, tỷ như Thẩm Bác...” Đột nhiên nghĩ ra gì đó, ông ta lập tức ngậm miệng không nói.

Nữ Ngọc Khu liền truy vấn ngay: “Thẩm Bác chỉ là tên bộ hạ của Ngụy Trung Hiền, những chuyện trong nhà lao Hình bộ, y không có lý do gì lại biết rõ như vậy cả, trừ phi Diệp đại nhân sớm đã có sắp xếp trong ngục từ trước rồi?”

Lưu Kiều đang định trả lời, Cổ Khúc Châu đã đột nhiên đưa mắt ra hiệu, họ Lưu muốn nói rồi lại thôi, đúng lúc này, Bối Huyền Y từ nãy vẫn trầm mặc ít nói đột nhiên lạnh lùng cất tiếng: “Nữ Ngọc Khu, người hỏi những chuyện này, là có ý gì?”

Nữ Ngọc Khu cười “hừ” một tiếng quái dị, rồi phản vấn: “Ta hỏi những chuyện này, là phạm pháp hay sao? Nếu ta phạm pháp, cũng đến lượt Bối huynh thẩm vấn hay sao?”

Bối Huyền Y cười khẩy: “Nếu những lời này là người vô ý vô tâm mà hỏi ra, thì ta tự nhiên không quản được, nhưng nếu có người khác dạy người cố ý gặng hỏi, Bối mô này tự nhiên có lý chất vấn người!”

Nữ Ngọc Khu đột nhiên đứng phắt dậy: “Có câu, Đạo bất đồng bất tương vi mưu,” đoạn quay sang ôm quyền nói với Cổ Khúc Châu: “Cổ lão gia tử, cáo từ!”

Cổ Khúc Châu vẫn ngồi yên bất động, chậm rãi nói: “Nữ thiếu hiệp, có gì từ từ nói, hà tất phải bực bội bỏ đi như thế!”

Nữ Ngọc Khu thấy Cổ Khúc Châu không buồn đứng dậy, trong lòng càng tức tối, quay sang vái chào Lưu Kiều: “Lưu đại nhân, xin bái biệt!”

Lưu Kiều hoảng hốt đứng lên nói: “À, chuyện này...”

Bỗng nhiên, tay Nữ Ngọc Khu đã đặt lên cán đao trên đùi, nhanh như chớp lao vọt qua chỗ Cổ Khúc Châu, nấp sau người Lưu Kiều, tay trái đã khóa chặt cổ họng họ Lưu, mấy động tác này đều nhanh đến không thể tưởng tượng, hơn nữa lại khéo léo đến độ không ly rượu nào trên bàn bị đổ, mọi người vẫn ngồi yên chưa kịp cử động gì, chỉ có Cổ Khúc Châu dường như kịp giơ tay lên, nhưng Nữ Ngọc Khu đã khóa chặt được Lưu Kiều, trong chớp mắt không chế cả đại cục.

5. Đao Của Vương Khẩu

“Đúng vậy, vì thế ta phải làm chút chuyện để nổi danh.”

Y bóp chặt cổ Lưu Kiều, một tay đặt lên cán đao, đối mặt với Cổ Khúc Châu, Vương Khẩu, Tiêu Tiểu, Bối Huyền Y, Liêu Toái, Thủy Tiểu Tình, cả sáu đều là những đại sát thủ, vì vậy y biết rõ chỉ cần hơi sơ suất một chút, không chết mất xác mới là lạ.

Cổ Khúc Châu chậm rãi nói: “Muốn nổi danh cũng có rất nhiều cách, nhưng cách này thì không hay lắm.”

Nữ Ngọc Khu điềm đạm nói: “Cách này rất hay.” Sắc mặt trầm xuống, cánh tay khẽ vận lực, gân xanh trên cổ Lưu Kiều lộ hết cả ra, đồng tử trợn trừng trừng, hô hấp khó khăn. “Như vậy y có thể đưa ta bình an ra khỏi đây.”

Bối Huyền Y nhảy dựng lên quát: “Thả Lưu đại nhân ra, bọn ta sẽ cho người một con đường sống!”

“Người quên rồi, ở đây ta là người thắng,” gương mặt Nữ Ngọc Khu nở ra một nụ cười tàn nhẫn, “Người thắng thì mới có quyền lên tiếng.”

Thủy Tiểu Tình chỉ tay vào mặt y quát: “Người... người là người của Ngụy Trung Hiền phái tới?!”

Sắc mặt Nữ Ngọc Khu, hiện lên thần sắc hết sức kỳ quái, tựa như định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ kiên quyết nói một câu: “Giờ tính mạng của Lưu đại nhân đang ở trong tay ta, ta muốn rời khỏi đây, chỉ cần bắt cứ người nào trong các người động thủ, hoặc giả đi theo, ta đều lấy mạng y, các người có hiểu không?”

Không ai lên tiếng, Nữ Ngọc Khu lại nghiêng rằng, vận lực vào cổ tay, cả người Lưu Kiều liền như con ngỗng bị vịn cổ: “Các người có đường không?! Có muốn hấn chết không?”

Cổ Khúc Châu vẫn ngồi đó, ung dung nhàn nhã nói: “Bọn ta không thể thả người.”

Đồng tử Nữ Ngọc Khu co co giật giật, Cổ Khúc Châu lại tiếp lời: “Lưu đại nhân lọt vào tay các người, sống không bằng chết, ta thả người đi, chẳng khác gì là hại ông ấy, hơn nữa,” Cổ Khúc Châu điềm đạm nói: “Trước khi người vận được cổ Lưu đại nhân, chúng ta vẫn kịp thời xuất thủ; nếu người dùng đao. Đao của người căn bản không giết được người.”

Lời vừa dứt, Cổ Khúc Châu đã đứt phắt dậy, y thân cao bảy thước, uy mãnh vô cùng, gương mặt đỏ bừng bừng, tóc bạc tung bay, trông hệt như thiên thần giáng thế vậy!

Nữ Ngọc Khu đã không còn sự lựa chọn nào khác, đành bạt đao. Y không sao ngờ được đám người này lại mạo hiểm như vậy, giờ Lưu Kiều đã không phải là con tin, mà trở thành gánh nặng, y chỉ còn cách giết họ Lưu trước mà thôi.

Nhưng đao của y vừa rút ra, chỉ có cán, không thấy đao đâu, lưỡi đao vẫn nằm nguyên trong vỏ, phần lưỡi đao đã bị cắt từ miệng.

Trong sát na đó, nỗi kinh hoàng trong lòng Nữ Ngọc Khu, vượt xa so với việc y để mất đao.

Đúng trong sát na ấy, tất cả đã thành định cục.

Liêu Toái, Thủy Tiểu Tình, Tiêu Tiểu, Bối Huyền Y nhất tề lướt tới.

Cổ Khúc Châu xuất thủ chậm nhất, nhưng vừa vươn tay ra, đã giật được Lưu Kiều lại, tay kia đã vịn gãy cánh tay đang đặt trên cổ họ Lưu của Nữ Ngọc Khu.

Thủy Tiểu Tình canh chừng mọi động tác và phản ứng của Nữ Ngọc Khu, hàn quang lóe lên trong tay Liêu Toái, đầu họ Nữ đã bay lên cao, nhưng lúc thân thể Nữ Ngọc Khu ngã xuống, Liêu Toái cũng ngã xuống theo, khóe miệng rỉ máu tươi, hơi thở đứt đoạn.

Dù sao bọn họ cũng đều là sát thủ.

Sát thủ hạng nhất.

Chỉ trong sát na ngắn ngủi, hai sát thủ nhất lưu đã ngã xuống.

Khi Thủy Tiểu Tình ngoảnh đầu lại, cục diện đã thay đổi đến mức thậm chí một nữ sát thủ hạng nhất trong các nữ sát thủ như nàng cũng không thể tưởng tượng được.

Cổ Khúc Châu cứu Lưu Kiều, nhưng trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, kiếm của Tiêu Tiểu đã đâm tới mi tâm họ Cổ.

Cổ Khúc Châu thậm chí có thể cảm thấy luồng khí lạnh xuyên qua xương trán mình.

Cổ Khúc Châu là sát thủ chi vương, tay trái của y bảo vệ Lưu Kiều, tay phải đưa lên, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, đã kẹp lấy mũi kiếm!

Cũng chính cú kẹp đó, trước khi Nữ Ngọc Khu quắp lấy Lưu Kiều, Cổ Khúc Châu đã kẹp gãy thanh đao của mối rời vỏ chưa được nửa phân của Nữ Ngọc Khu, tốc độ còn nhanh hơn điện.

Đúng lúc đó, một luồng gió khác bất ngờ bùng lên!

Luồng gió này tạt ngang tới, phảng phất như thứ vũ khí này không cần chạm tới cũng có thể cắt người ta thành hai đoạn!

Lưỡi búa của Bối Huyền Y.

Bối Huyền Y chẳng những thích dùng cây búa lớn giết người, hơn nữa còn thích băm vằm nạn nhân thành thịt vụn nữa.

Cổ Khúc Châu gầm lên một tiếng, ngồi sụp xuống.

Tay trái y bảo vệ Lưu Kiều, tay phải kẹp lấy mũi kiếm trí mạng của Tiêu Tiểu, tiến thoái đều không xong, nhưng trong lúc ấy, y lại đột nhiên ngồi thụp xuống.

“Bình! Một tiếng, chiếc ghế gỗ tử đàn bị y ngồi xuống làm vỡ tan thành bốn năm mảnh, tựa như làm bằng giấy vậy.

Thế nên y và Lưu Kiều, bằng như cùng ngã nhào xuống đất.

“Soạt!” lưỡi búa chém vào khoảng không.

Cổ Khúc Châu, Lưu Kiều đã lăn dưới đất.

Kiếm của Tiêu Tiểu bị kẹp chặt, búa của Bối Huyền Y chém trượt, tuyệt chiêu sát thủ của hai đại sát thủ đều đã thất bại, mà Cổ Khúc Châu lại là sát thủ chi vương.

Chỉ cần y có thể nhảy bật lên, Tiêu Tiểu và Bối Huyền Y đều không có cách gì giết nổi y; còn y muốn giết hai người Tiêu, Bối lại có tới chín phần chắc chắn.

Nếu là lúc y năm mươi tuổi, thì là mười phần chắc cả người.

Nhưng sau khi Cổ Khúc Châu ngã xuống, thì không đứng dậy được nữa.

Sắc mặt Cổ Khúc Châu biến dạng trở nên cực kỳ cổ quái, dụng lực thở hổn hển, Lưu Kiều dè lên thân thể y, giờ đang chậm chậm đứng lên.

Cổ Khúc Châu cười thảm: “Đáng lẽ ta nên sớm nghĩ ra, người bọn chúng... muốn giết không phải người... là ta.”

Lưu Kiều đứng lên, vươn mình duỗi chân tay, phui phui quần áo, mỉm cười nói: “Không thể trách người. Bởi vì người không biết ta chính là Tiêu Phát Ly.”

Đồng tử Cổ Khúc Châu không ngừng co giãn: “Vậy ta chết trong tay người, cũng không đến nỗi uổng... Tiêu Phát Ly vốn luôn xếp trên ta.”

Lưu Kiều cũng gật gật đầu: “Tên ta đúng là luôn xếp trên người.”

Hai mắt Cổ Khúc Châu rực lên ngọn lửa cừu hận vĩnh viễn không thể nào lụi tắt: “Nhưng phẩm hạnh sát thủ của người, lại kém xa so với ta.”

Lưu Kiều không ngờ cũng gật đầu đồng ý, có điều y lại nói: “Một sát thủ nếu muốn vô địch, thì không thể có nhân cách được, vì vậy ta mới là “vô địch sát thủ” ”

Cổ Khúc Châu đột nhiên nhảy vọt lên, gầm rú bổ nhào tới tấn công Tiêu Phát Ly!

Một đòn này đã dồn hết sức lực bình sinh của y, phát ra lúc cận kề cái chết, thể không thể ngăn được.

Tiêu Phát Ly giật lùi ra sau, cơ hồ như còn chưa tìm được phương pháp thích đáng để cản chiêu này lại, nhưng đao quang đã lóe lên, đâm tới trước ngực Cổ Khúc Châu như một tia chớp, tiếng gầm của họ Cổ đột nhiên tắc nghẹn, cả người như con cá rời khỏi mặt nước, sững lại giữa không trung, rồi “bịch” một tiếng, rơi xuống đất, không còn hơi thở nữa.

Tiêu Phát Ly nhìn thi thể Cổ Khúc Châu, chăm chú quan sát ngọn trủy thủ trên ngực y, nói: “Hảo đao!”

6. Đao Của Đường Trảm

Toàn bộ sự kiện này, từ đầu chí cuối, gã không hề động thủ.

Khi Vô Danh Sát Thủ Nữ Ngọc Khu ám toán Lưu Kiều, gã không xuất thủ, Cổ Khúc Châu cứu thoát Lưu Kiều, Liêu Toái, Thủy Tiểu Tình song song tấn công Nữ Ngọc Khu, gã cũng không hề tương trợ, đến khi Nữ Ngọc Khu bị giết, còn Tiêu Tiểu, Bối Huyền Y thì đột nhiên hạ sát thủ với Cổ Khúc Châu, gã cũng không hề có cử động gì. Cho tới khi Lưu Kiều dùng xảo kế đả thương Cổ Khúc Châu, nói rõ thân phận, gã mới đứng dậy.

Tới khi Cổ Khúc Châu gần chết, chửi mắng Tiêu Phát Ly, gã mới phát ra đao này.

Tiêu Phát Ly cũng không ngờ Vương Khẩu sẽ đâm ra một đao này.

Lúc này Vô Danh Sát Thủ Nữ Ngọc Khu và Sát Thủ Chi Vương Cổ Khúc Châu đã chết, hiện trường chỉ còn lại Vương Khẩu, Tiêu Phát Ly, Tiêu Tiểu, Bối Huyền Y, Thủy Tiểu Tình, tổng cộng năm người.

Tiêu Phát Ly cười cười nói: “Đêm nay có mặt ở đây, đều là các sát thủ danh chấn giang hồ cả.” Y vừa cười, vừa vuốt cằm chòm râu.

Vương Khẩu gật gật đầu: “Phải. Nhưng không biết người nào có thể sống đi ra, kẻ nào phải nằm lại chốn này?”

Tiêu Phát Ly cười khan một tiếng, cặp mắt y hoàn toàn chỉ chăm chú nhìn vào một người: Vương Khẩu.

“Trước đây đúng là ta đã đánh giá người quá thấp.”

Vương Khẩu không trả lời, dáng điệu, dung mạo, thần thái của gã hoàn toàn giữ nguyên, thậm chí còn có chút cứng nhắc.

Đồng tử Tiêu Phát Ly co lại, y có thể nhận ra gã thanh niên này tuyệt đối không dễ đối phó: “Trước đây người chỉ là một tên sát thủ nhỏ, nhỏ đến không thể nào nhỏ hơn nữa, nhưng trong chiến dịch “đền lồng”, những sát thủ lớn hơn người, lớn đến không thể nào lớn hơn nữa cũng đều chết sạch cả, nhưng người lại vẫn sống; ngoài ra, sát thủ còn sống chỉ có Đường Trầm.” Y cười cười rồi lại nói: “Lúc đó ta cứ nghĩ rằng chẳng qua là người may mắn.”

“Hôm nay xem ra, thành công của người đích thực không phải nhờ vận khí.”

Nhưng Vương Khẩu lại nói một câu hoàn toàn không liên quan.

“Lúc Tiêu Tiểu cười, hoàn toàn giống hệt như người; người thường hay vuốt râu, y lại không ngừng ve cằm, Cổ Khúc Châu đáng lẽ nên sớm nhận ra hai người là phụ tử mới phải.”

Tiêu Phát Ly cười ha hả: “Cổ Khúc Châu cũng nên biết rằng, Bối Huyền Y chín lần ám sát ta bất thành bỏ chạy, nếu không phải ta cố ý thả y, để y sớm ngày thành danh, Bối Huyền Y e là đã chết tới chín trăm lần rồi!”

Vương Khẩu gật gật đầu nói: “Y thành danh, thì hôm nay mới được ngồi ở bàn tiệc này, giúp người giết Cổ Khúc Châu.”

Tiêu Phát Ly cười tít mắt nói: “Đúng vậy, nếu không làm sao con trai ta dám giúp địch nhân của lão tử nhà hần?” Nói đoạn liền kéo con trai mình qua, vỗ mạnh vào lưng y, cả hai cha con cùng lúc cười phá lên khoái chí.

Thủy Tiểu Tình vẫn chưa hết kinh ngạc, đến giờ mới tỉnh táo được phần nào, hoảng hốt kêu lên: “Các người... rốt cuộc là ai? ! Tại sao... tại sao muốn giết Cổ lão gia tử!?”

Tiêu Phát Ly và Tiêu Tiểu vẫn đang cười.

Nhưng Bối Huyền Y thì lạnh lùng đáp: “Đám lão thất phu Hoàng Hậu Tổ, Diệp Hường Cao thường sai sát thủ ám sát bộ hạ của Ngụy công công. Đám sát thủ này đều nghe theo lệnh của Cổ Khúc Châu lão tặc. Không trừ đi hần, Ngụy công công làm sao ngủ yên được?”

Thủy Tiểu Tình kinh hãi kêu lên: “... thì ra các người là thích khách của tên thái giám!”

Tiêu Tiểu ngưng cười, nói: “Cả bọn người như Diệp Hường Cao còn dung dưỡng một đám sát thủ, làm sao Ngụy công công lại không có chứ?” Nói xong gương mặt chợt hiện lên nụ cười dâm dăng: “Cô rất đẹp, trước khi chết cho ta hưởng thụ một phen, biết đâu ta lại xin cha tha cho cô cũng không chừng.”

Thủy Tiểu Tình ngoảnh mặt đi gắt giọng quát: “Người là đồ vô sỉ!” đoạn lại chỉ tay vào thi thể Nữ Ngọc Khu dưới đất hỏi: “... còn hần là ai nữa?”

Tiêu Phát Ly chậm rãi đáp: “Hần? Hần à... chỉ là một con quỷ chết oan trong Uổng tử thành. Hần mới là thủ hạ của Hứa Hiển Đồn, Hứa Hiển Đồn lệnh cho hần đến thăm dò xem kẻ nào thay đám Diệp Hường Cao, Hoàng Hậu Tổ liên lạc sát thủ, hần ngỡ là ta, nên mới định lấy mạng ta, hoặc là bắt về quy án, ha ha ... sau khi Hứa Hiển Đồn báo cáo chuyện này với Ngụy công công, ngài liền lệnh cho ta lợi dụng trận xung đột này, dẫn dụ Cổ Khúc Châu vào bẫy, trừ đi đại họa... bằng không, muốn giết Cổ lão tặc cũng đâu dễ như vậy chứ.”

Vương Khẩu điềm đạm nói tiếp: “Ngụy công công tự nhiên là không chịu để Hứa Hiển Đồn mất mạng rồi... vì vậy chúng ta ám sát, chẳng qua chỉ là thể thân của hần, căn bản chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.”

Tiêu Phát Ly cười tít mắt lại nói: “Đương nhiên, cả kế hoạch này vốn là do ta vạch ra mà; một sát thủ vô địch chân chính, là phải biết tá đao sát nhân, đao không dính máu, vậy mới gọi là vô địch.”

Vương Khẩu trầm giọng: “Người nói những chuyện này với bọn ta làm gì?”

Tiêu Phát Ly nói: “Bởi vì hiện giờ trước mặt các người chỉ có hai con đường: một, cầm vũ khí lên liều mạng, báo thù cho Cố lão gia tử; hai, bỏ vũ khí xuống đầu hàng, dốc sức làm việc cho Ngụy công công.”

“Quyền thế của Ngụy công công trong triều, ai có thể bì? Các người đều là người thông minh, đương nhiên phải biết lựa chọn ra sao,” Tiêu Phát Ly nheo nheo mắt cười nói: “Chúng ta ở đây có ba người, các người chỉ có hai, người lại không phải kẻ ngu;” Y chỉ xác Cố Khúc Châu dưới đất, nói tiếp: “Nếu người ngu, đã không thay ta giết Cố Khúc Châu.”

Ba người đều không nói gì, một lúc sau, Vương Khẩu mới cất tiếng: “Chúng ta căn bản không có lựa chọn, đúng không?”

Tiêu Phát Ly gật gù: “Thực ra là không có.”

Wương Khẩu nói: “Người nói với bọn ta những chuyện này, tức là không để chúng ta gia nhập với các người mà giữ mạng sống, vì vậy buông vũ khí, chỉ khiến chết nhanh hơn mà thôi.”

Tiêu Phát Ly nói: “Người quả nhiên rất thông minh.”

Ngưng lại một chút, y nói tiếp: “Ít nhất, vai diễn “Lưu Kiều” này của ta còn phải tiếp tục, không bị người ta vạch trần, mới có thể... trừ hết vây cánh của bọn Diệp Hưởng Cao được.”

Wương Khẩu cười cười: “Nhưng người đã làm mất một chuyện.”

Tiêu Phát Ly nheo nheo mắt, vẫn giữ nguyên nụ cười: “Có thể ta nhìn lầm người, người là một kẻ không thể đoán được!”

Wương Khẩu nói rõ ràng từng chữ một: “Điểm người lầm là: ta mới là người bên cạnh Ngụy công công!”

“Là Ngụy công công phái ta đến để xem xét các người có trung thành chấp hành nhiệm vụ hay không, nếu không phải vậy, ta sao lại thay người phát ra đao đó, lấy mạng Cố Khúc Châu?”

Lần này thì đến lượt Thủy Tiểu Tình cũng lẩm bẩm: “Người... người cũng là chó săn của Ngụy Trung Hiền nữa sao!?” Nàng đã không dám cất tiếng hỏi nữa, bởi vì nàng cảm nhận được mình đã bị cô lập: hoàn toàn cô lập.

Tiêu Phát Ly nheo nheo mắt, nét cười đã hoàn toàn biến mất: “Ngụy công công không tin tưởng bọn ta, phải phái người đến giám thị chúng ta hay sao?”

Wương Khẩu lạnh lùng nói: “Thế thân của Hứa Hiển Đồn không dễ tìm chút nào, nhưng lại bị Đường Trảm giết mất, người thân là mật sứ của Ngụy công công, vậy mà lại chẳng có cách ngăn cản chuyện này, Hứa trấn phủ ty cũng nói với Ngụy công công rồi, y cũng bán tín bán nghi các người.”

Tiêu Phát Ly khịt khịt mũi nói: “Ta đã bán mạng vì Ngụy công công mười năm, lão nhân gia sao lại không tin ta được?”

Kế đó lại gượng cười nói: “Nếu thật là như vậy, lão phu đây xem ra cũng nhìn lầm người rồi; có điều, ta cũng muốn xem ẩn giám mật hàm của Ngụy công công đưa cho các hạ trước đã.”

Wương Khẩu lạnh lùng đáp: “Người không có tư cách xem.”

Tiêu Phát Ly bật cười khan một tiếng, rồi lại thêm một tiếng, cơ hồ như không nén nổi, phun ra một tràng cười khanh khách: “Ta không có tư cách?” Nói tới đây thì hơi trước đã không tiếp hơi sau: “Hay là người căn bản không có thứ đó cho ta xem?”

Wương Khẩu nói: “Kỳ thực người đã cười không nổi nữa rồi.”

Tiêu Phát Ly lại càng cười lớn hơn: “Ta cười không nổi hay là người cười không nổi? Ta cười không nổi ư? Tại sao ta lại cười không nổi chứ?”

Wương Khẩu nói: “Bởi vì người đã làm chuyện có lỗi với Ngụy công công.”

Tiêu Phát Ly đột nhiên tắc nghẹn không nói ra lời.

Wương Khẩu nói tiếp: “Trăm khoanh vẫn quanh một đóm, không có chuyện gì là không có nguyên nhân cả. Vừa rồi trên bàn tiệc người làm ra vẻ đau thương thuật lại chuyện trong ngục, lại mắng nhiếc Ngụy công

công không tiếc lời. Người hoàn thành sứ mệnh là được rồi, có gì còn phải nói ra nhiều chuyện bí mật trong ngục, tiết lộ cho người ngoài biết chứ?”

Tiêu Phát Ly vội cướp lời biện bạch: “Bởi vì ta muốn lấy lòng tin của các người...”

“Lấy lòng tin!” Vương Khấu ngắt lời: “Lấy lòng tin của kẻ khác thì có thể làm nhục Ngụy công công sao?”

Tiêu Phát Ly bất giác run bắn người, Ngụy Trung Hiền là kẻ hơi phật ý một chút, là lập tức lấy mạng người khác ngay, thủ đoạn tru diệt toàn gia của họ Ngụy thế nào, y là người hiểu rõ nhất, liền đánh liều nói: “Đừng quên là, những kẻ nghe được chuyện này, không chắc có thể nói ra được.”

Vương Khấu cười lạnh nói: “Ngụy công công phái ta tới, chẳng lẽ lại không có tiếp ứng?”

Sắc mặt Tiêu Phát Ly xám xịt như tro: “Dù có tiếp ứng, ta cũng giết người trước đã, tử vô đối chứng!”

“Đối chứng?” Vương Khấu cho tay vào ngực, nói: “Đây chính là mật lệnh Ngụy công công giao cho ta!”

Tiêu Phát Ly rung động trong lòng, mở to mắt ra nhìn, đúng lúc này, tay Vương Khấu hất lên, một đám mây bột màu xám, hất thẳng về phía họ Tiêu.

Bột tiêu !

Tiêu Phát Ly găm lên giận dữ, vội nhảy lùi ra sau, nước miếng nước mũi cùng trào ra ngoài.

Trong khoảng năm thước xung quanh y, biến thành một vùng kiếm quang mờ mịt.

Y đã rút kiếm khỏi vỏ.

Dù Con cáo già này có bị thương, nhưng cũng không ai có thể tiếp cận được.

Huống hồ thời gian bị thương của y rất ngắn – chỉ cần khôi phục được thị lực và hô hấp, thì không còn đáng thương y được nữa!

Vương Khấu rải bột tiêu ra, nhưng không bỏ tới Tiêu Phát Ly, mà hét lớn một tiếng: “Người nên xuất thủ rồi đó!”

Đồng thời, gã lao bỏ tới chỗ Bối Huyền Y, Tiêu Tiểu, Bối Huyền Y còn chưa kịp trở tay đã bị đánh ngã. Nhưng Tiêu Tiểu thì đã rút kiếm, ánh kiếm bao kín lấy y tựa như một cái thùng sắt vảy.

Lúc y đánh ngã Bối Huyền Y, liền găm lên tiếng thứ hai: “Mau động thủ !”

Tất cả đều ngỡ rằng tiếng hét này là nhằm vào Thủy Tiểu Tình.

Cả Thủy Tiểu Tình cũng nghĩ như vậy.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Thủy Tiểu Tình phản ứng, cũng không thể nói là không nhanh, lúc Phi Sách Song Kiếm bắn về phía Tiêu Tiểu, kiếm của y đã đâm thương ba chỗ trên người Vương Khấu.

Tiêu Tiểu tiếp lấy song kiếm của Thủy Tiểu Tình, một thanh trường kiếm và hai thanh đoản kiếm quần nhau ác liệt, nhanh đến không sao hình dung nổi, nhưng cũng đẹp mắt vô cùng.

Lúc này Vương Khấu lại phải đối diện với một kinh địch khác.

Bối Huyền y đã nhảy lên, mồm y bị đánh rách ra, sống mũi vụn vụn, nhưng sức chiến đấu thì vẫn còn nguyên vẹn.

Không ngờ lại trúng phải nguy kế của gã hậu sinh tiểu bối này.

Tiêu Phát Ly nước mắt dàn rụa, thị lực cũng mau chóng phục hồi, chỉ thấy Bối Huyền Ty, Tiêu Tiểu đã cùng Vương Khấu, Thủy Tiểu Tình quần nhau ác liệt, kiếm pháp hộ thân liền chậm lại.

Lúc này bỗng lóe lên một đạo đao quang, Liêu Toái nằm dưới đất không ngờ lại bật dậy.

Đao quang hóa thành một tia chớp, kích thẳng xuống người họ Tiêu.

Ánh đao cắt ngọt xốt vào lưới kiếm của Tiêu Phát Ly, cuốn theo kiếm khí, cắt đứt lưới kiếm, nghiền nát nó ra!

Kiểm vỡ thành muôn ngàn mảnh, đao quang lóe lên rồi biến mất.

Từ vai trái đến sườn phải của Tiêu Phát Ly, y phục rách toang, y lắc lư lão đảo, khản giọng nói: “Đường... Trảm...!”

Tiếng hét còn chưa dứt, vết rách trên người bỗng nhiên phun tóe ra một chùm máu tươi, chỉ thấy Liêu Toái “đã chết” thân nhiên nói: “Người giết Cổ Khúc Châu, ta giết người.”

Tiêu Phát Ly gầm lên một tiếng như sói tru: “Người... giỏi... lắm!” Thân hình liền tách ra làm đôi, máu bắn tung tóe, chết không nhắm mắt.

7. Đối Thoại Của Kẻ Sát Nhân

Trủy thủ của Vương Khẩu, một phân ngắn, một phân hiểm, vẫn không ngừng tấn công liên tiếp, có thể nói là kỳ phùng địch thủ.

Nếu bình thường giao thủ, thì không ai biết tình hình ra sao, nhưng trận chiến này, lại rất nhanh có kết quả. Lúc Tiêu Phát Ly thấm tử, Bối Huyền Y lập tức biết ngay.

Một sát thủ khi sát nhân đương nhiên phải tập trung tinh thần, sát thủ xuất thủ, nhất kích tất sát, tuyệt đối không thể lãng phí thời gian, tinh lực. Một sát thủ giỏi càng phải mắt nhìn bốn hướng, tai nghe tám phương.

Vì vậy Bối Huyền Y mới “bất hạnh” nhìn thấy cái chết của Tiêu Phát Ly.

Hơn nữa càng bất hạnh hơn là y nghe thấy “Liêu Toái” chính là Đường Trảm.

Lần này y có thể nói là “hồn phi phách tán” – Vương Khẩu cũng tức khắc khiến y “hồn phi phách tán” thật. Gã giết y.

Đúng lúc Bối Huyền Y chết, Tiêu Tiểu đột nhiên buông kiếm, quỳ xuống khấu đầu: “Tha mạng!”

Thủy Tiểu Tình không khỏi ngây người. Đường Trảm lại nói: “Tha không được, giết!” lời vừa thốt lên, Tiêu Tiểu đã bật dậy!

Hành vi này của Tiêu Tiểu, chắc chắn là muốn bắt Thủy Tiểu Tình làm con tin, Thủy Tiểu Tình lui lại ba bước, Tiêu Tiểu đang định tấn công tiếp, Vương Khẩu đã lao lên, Tiêu Tiểu xoay người trên không, lướt ra cửa lớn!

Đúng lúc này, một tiếng gầm vang như sấm giập giữa trời, một tia chớp bổ xuống~

Hai tay Tiêu Tiểu đã chụp vào cửa, nhưng thân dưới đã lướt ra, đúng vào sát na y mở cửa, eo hông đã bị một đao lăng lệ chém làm đôi!

Một thanh ma đao đáng sợ nhường nào!

Một kẻ lợi hại nhường nào!

Đường Trảm !

Đường Trảm cầm đao, chậm chậm quay người lại, tấm sa che mặt y vẫn không buông xuống, câu đầu tiên đã hỏi ngay “Làm sao người biết ta chính là Đường Trảm?”

Lúc này đã đỡ lấy Thủy Tiểu Tình đang kinh hoảng, Vương Khẩu điềm đạm nói: “Bởi vì ta đã gặp tiền bối. Ta nhận ra mặt của ngài. Vừa hay, thanh ký trên trán, nốt ruồi trên mi tâm, ở cùng một chỗ, mà ta thì không tin có cao thủ nào lại tự dừng xuất hiện. Huống hồ, một đao ngài giết Nữ Ngọc Khu, nhìn rất quen, dù sao thì ta cũng được kiến thức đao pháp của ngài rồi.”

Ngữ điệu của Vương Khẩu hết sức chán định, tự tin, lạnh lùng, tựa như tất cả những chuyện vừa xảy ra trước mắt, tất cả đều trong dự toán của y rồi vậy. Nhưng Thủy Tiểu Tình vì áp sát vào người y, nên nhận thấy rất rõ ràng, cánh tay Vương Khẩu ôm nàng dùng sức mạnh quá, nắm chặt quá, tim đập cũng quá nhanh.

Giống như đêm mưa xuân chảy qua khu vườn rậm đó, bọn họ lén sư phụ, thân thể trần truồng trong lùm cỏ, nghe tiếng tim đập của nhau, sao mà nhanh, sao mà dữ dội...

Nhưng dáng vẻ Vương Khấu, lại không hề có gì khấn trương, Đường Trảm có gì, mà khiến người nàng đang dựa dẫm này tim đập nhanh như vậy?

Nàng là một nữ tử hiếu thắng, đồng thời cũng là một nữ tử hiếu kỳ.

Nàng rất muốn giật tung tấm khăn trên gương mặt nam nhân kia xuống.

Đường Trảm cười ha hả: “Bởi vì ngươi nhận định Liêu Toái chính là ta, biết ta không dễ chết như vậy, nên khi Tiêu Phát Ly chiếm được ưu thế tuyệt đối, ngươi căn bản vẫn không hề sợ hãi.”

Vương Khấu lắc đầu.

Hai hàng lông mày Đường Trảm nhướng lên: “Ngươi không thừa nhận?” lúc y nhướng mày, cơ hồ như cảm thấy có gì không thoải mái, bèn tiện tay giật cái “bột xanh” trên trán kia đi, hiển lộ ra nốt ruồi giữa mi tâm.

Vương Khấu nói: “Không phải không thừa nhận, mà lúc đó ta sợ thật.”

Đường Trảm đột nhiên hỏi: “Ngươi có biết tại sao trong chiến dịch “Đền rồng”, ta để ngươi sống, còn nói chuyện với ngươi, đến nỗi ngươi có thể nhận ra chân diện mục của ta bất cứ lúc nào không?”

Vương Khấu lắc đầu: “không biết.”

Đường Trảm chậm rãi nói từng chữ một: “Vì ngươi gian trá, mà cũng vì ngươi thành thật.”

“Ngươi nhẫn tâm nhìn tám đồng môn thâm tử, mà không tham gia ám sát, là tàn nhẫn trí trá;” Thủy Tiểu Tình nghe tới đây, liền thất thanh thốt lên: “Trận chiến đó... ngươi không xuất thủ sao?” Nàng đang thất vọng trong lòng, chợt lại cảm thấy cánh tay đang đỡ nàng của Vương Khấu, lại ôm chặt hơn một chút.

“Nhưng ngươi thẳng thắn thừa nhận mình sợ hãi, hai lần đều như vậy, đây cũng là mặt thành thật của ngươi.” Hai hàng lông mày của Đường Trảm như hai lưỡi kiếm, chĩa vào nốt ruồi mi tâm, trầm giọng lạnh lùng nói: “Cũng may ngươi đều thừa nhận, vì vậy ta biết rất rõ, ngươi không phải mật thám của Ngụy Trung Hiền, chỉ là cố ý làm loạn lòng người mà thôi, ngươi không động thủ là vì trước khi ngươi nắm rõ toàn bộ sự tình, tuyệt đối không khinh cử vọng động. Vì lúc đó ngươi rất do dự, nên mới cố làm ra vẻ trấn tĩnh. Chỉ có điều... hai tháng vừa rồi.” Đường Trảm cười khẽ, nụ cười toát lên vẻ châm biếm, lại như tự giễu cợt mình: “Ngươi giết người xử thế, đều tiến bộ rất nhanh, đặc biệt là vụ giết Thái cầu vương, thực sự rất đẹp.”

Vương Khấu cúi đầu nói: “Vụ giết Thái cầu vương đó, rất ít người biết là ta làm... Chuyện này dường như...”

Đường Trảm cười ha hả nói: “Thái cầu vương võ công không cao, nhưng bệ đảng rải khắp thiên hạ, nếu để người ta biết ngươi là kẻ đã giết hắn, ngày hôm nay e là ngươi muốn bước ra cửa cũng thành vấn đề rồi! Giết người giống như làm việc vậy, có kẻ làm việc, như mưa giông bão giạt, có người làm việc, lại thần không biết quỷ chẳng hay; có một số kẻ giết rồi cần khoe khoang khắp nơi, có một số kẻ giết rồi, tốt nhất là không nên nói với ai. Thời cục hiện nay, người của Ngụy Trung Hiền đáng hận, giết người như ngóe, nhưng đám người gọi là trung thần lương tướng kia, lại do dự bất quyết, nhân từ kiểu đàn bà, nhiều lần đàn hặc, nhưng kết quả đều bị Ngụy Trung Hiền làm án tổng hết vào ngục, sau này dù có Minh quân xuất hiện, chỉ sợ trung thần đã chết ráo hết rồi, tinh anh trong triều liệu còn mấy người nữa? Nếu không thể nhân đạo, giữ mình chính, lại không biết làm sao chấp pháp, nếu không tạm thời ẩn tích giữ mình ắt sẽ rước họa diệt môn như bọn Lục quân tử mấy người. Minh triết giữ mình, đợi thời phát lên, đây là phương pháp làm người, cũng là phương pháp giết người.”

Vương Khấu lắng nghe rất chăm chú, rồi lại hỏi: “Ta từng trầm sát Vạn Lý Cuồng và Thiên Lý Si ở Thập tự pha, tương đối vừa ý...”

Đường Trảm lập tức ngắt lời: “Vụ này của ngươi, tương đối nhiều người biết, nhưng ta lại thấy chỉ thuần là mô phỏng, thiếu đi phong cách. Mỗi một kẻ sát nhân, đều có phong cách riêng của mình; giết những người khác nhau, cũng có phong cách đặc thù riêng.”

Vương Khấu vội nói: “Nhưng... ta trước trăm sát Thiên Lý Si, sau tảo sát Vạn Lý Cuồng, lại chính là thủ pháp ngài hay dùng mà.”

“Tệ chính là ở điểm này.” Đường Trảm lắc đầu nói: “Người là người, ta là ta, người học ta, hay ta học người, đều chẳng qua là vẽ hổ không xong thành ra vẽ chó, một tông sư chân chính, nhất định phải có phong cách riêng của mình. Gan người không lớn, nhưng không dễ dàng động thủ, hễ động thủ là nhất định đắc thủ, lâm nguy tâm loạn nhưng nhân không loạn, những điểm này đều là phong cách của người.”

Đường Trảm ngạo mạn nói: “Ta chỉ học tập người khác, nhưng không bao giờ mô phỏng người khác. Bởi vì bản thân ta là tốt nhất.”

Đường Trảm đang hào hứng, đột nhiên lại hỏi: “Lần này ta có thể xuất thủ muộn hơn một chút... chỉ là nếu ta xuất thủ chậm hơn, người chết là cái chắc, người biết tại sao ta lại cứu người không?”

Vương Khấu lắc đầu. Gã vẫn còn đang nghĩ đến những gì Đường Trảm vừa nói. “Bởi vì những sát thủ giỏi mà ta biết ít quá, trước khi Cổ Khúc Châu, Tiêu Phát Ly chết, ta đã lo lắng, sau khi bọn họ chết, không còn ai khiến ta nỗ lực trở thành một thích khách giỏi hơn nữa. Vì vậy ta cứu người.”

Nghe câu nói này, không hiểu tại sao, toàn thân Vương Khấu lại nóng bừng lên.

Thủy Tiểu Tình không kìm được hỏi: “Rốt cuộc ông là ai? Tại sao lại muốn giết Tiêu Phát Ly, còn muốn giết cả Cổ Khúc Châu?”

Đường Trảm cười nhạt nói: “Một nữ tử, có thể thích hợp làm thích khách, vì dễ khiến người ta không phòng bị, nhưng muốn làm một sát thủ hành động, thì không dễ thành công chút nào, người làm không tệ lắm, nhưng căn bản vẫn chưa thể coi là được.”

“Cổ Khúc Châu là sát thủ hàng đầu mà Đông Lâm đảng lúc cực kỳ cần thiết mới động dụng, rất được đám người Diệp Hưởng Cao, Hoàng Hậu Tổ coi trọng, nhưng thông thường, hành động vẫn nghe theo điều động của Lưu Kiều, mà Lưu Kiều lại là kẻ chân đạp hai thuyền, thân phận chân chính, chính là sát thủ của Ngụy Trung Hiền, cũng là người được võ lâm gọi là “thần long kiến thủ bất kiến vĩ” Tiêu Phát Ly, y thấy Cổ Khúc Châu làm “sát thủ chi vương” vì công vì tư, vì danh vì lợi, đều phải diệt trừ họ Cổ trước, vậy nên mới lập kế dụ chúng ta đến, ý đồ một mẻ lưới đánh trọn ổ. Y tính dùng lời lẽ để lấy được lòng tin của chúng ta, rồi lợi dụng sự lỗ mãng của Nữ Ngọc Khu, một kích làm trọn thương Cổ Khúc Châu...”

Nói tới đây liền quay sang Vương Khấu cười cười: “Nói đúng ra thì Cổ Khúc Châu là do người giết đấy chứ.”

Vương Khấu có chút hoảng hốt nói: “Lúc đó ta thấy đòn liều mạng của Cổ Khúc Châu tuyệt đối không có khả năng trúng được Lưu Kiều đang hết sức giới bị, liền giết y trước, lấy lòng tin của Lưu Kiều, mong có thể chuyển bại thành thắng.”

“Sát thủ vốn là phải có bản sắc của con bạc, chỉ có điều con bạc đánh bằng tiền, còn chúng ta thì cược bằng mạng.” Đường Trảm có vẻ như rất thưởng thức Vương Khấu: “Không cần căng thẳng, người giết Cổ Khúc Châu, người khác không cần biết ân oán bên trong, chỉ cần người còn sống, hơn nữa làm cho người ta cảm thấy người vẫn đứng về phe chính nghĩa, người ta vẫn vỗ tay khen người, thanh danh ắt sẽ nổi như cồn.”

Vương Khấu bỗng nhiên buông thông cánh tay ôm Thủy Tiểu Tình, hỏi: “Còn tiền bối? Rốt cuộc tiền bối là ai?”

Đường Trảm mỉm cười nói: “Ta? Lưu Kiều là Tiêu Phát Ly, ta là Đường Trảm, Đường Trảm là Liêu Toái.” Y cười cười bổ sung: “Liêu Toái là một sát thủ.”

Vương Khấu đột nhiên cao giọng hỏi: “Người có phải không?”

Đường Trảm hỏi lại: “Phải cái gì?”

Sắc mặt Vương Khấu càng căng thẳng hơn: “Người mới là mật thám Ngụy Trung Hiền phái tới giám thị Tiêu Phát Ly?”

Đường Trảm không lên tiếng. Trong sát na ấy, ba người đứng ở ba phía, đều lặng im không nói. Tựa như trong một chiếc lồng, có một con hổ, một con sói và một con chó.

Đường Trảm cuối cùng cũng cười.

“Người nói đúng rồi.”

Tim Vương Khẩu trầm xuống – gã biết không thể tránh khỏi một trận tử chiến, mà Đường Trảm đang là đối tượng gã mô phỏng, là người gã không thể thắng nổi.

Canh bạc này, đối phương đã lật quân cuối, gã cũng đã biết mình gần như đã thua.

“Có điều người chỉ nói đúng một nửa – ta là đặc sứ của kẻ khác phái tới, nhưng không phải Ngụy Trung Hiền, cũng không phải Hứa Hiển Đồn.”

“Ta vốn do Dương Liên Dương đại nhân bồi dưỡng dẫn tiến, về sau lại thành thân tín của Diệp Hướng Cao Diệp đại nhân. Tiêu Phát Ly ngày đó từng theo lệnh Hứa HIỂN ĐỒN bắt giết Dương đại nhân. Ta giết y, cũng coi như là báo cừu cho chủ nhân đã chết. Giờ Diệp đại nhân cũng treo ấn từ quan, Ngụy Trung Hiền tất sẽ sai bọn Tiêu Phát Ly chặn đường sát hại, ta giết bọn chúng trước, cũng coi như là báo ân cho chủ cũ, chẳng qua chỉ có vậy mà thôi.”

Dứt lời, lại ngược mắt nhìn trời, thở dài nói: “Người sống ở đời, cần làm những chuyện kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, nhưng lại có thể dùng công danh đổi lấy phú quý, đó mới gọi là thỏa mãn.”

Thủy Tiểu Tình, Vương Khẩu đều không nói gì. Đường Trảm đột nhiên bật cười: “Ta nói với các người nhiều như vậy, theo quy lệ của sát thủ, sát nhân diệt khẩu, là chuyện không thể tránh khỏi. Nhưng ta sẽ không giết các người.”

“Ta cũng không biết tại sao, có thể là vì ta thích các người.” Đường Trảm sải chân bước ra ngoài, vừa nói: “Hai tên tiểu tử các người yên tâm, chẳng mấy nữa các người đều sẽ có danh tiếng trên giang hồ, rất có tiếng, lúc đó chúng ta sẽ gặp mặt.”

Đường Trảm dường như rất thích để lại những lời khiến người ta khắc ghi trong lòng trước lúc bỏ đi. Khi y đã gần ra đến ngoài, Thủy Tiểu Tình đột nhiên nói: “Đường đại ca.”

Đường Trảm quay đầu, trong ánh mắt có sự tàn nhẫn của sát thủ, sự ôn nhu của tình nhân, Thủy Tiểu Tình mân mê tà áo, cắn bờ môi mềm mại để lấy dũng khí hỏi một câu: “Đường đại ca, có thể bỏ tấm khăn che mặt của huynh, tôi muốn thấy chân diện mục của huynh được không?”

Y nheo nheo mắt cười nói: “Ồ?” rồi đưa mắt liếc nhanh Vương Khẩu một cái, Vương Khẩu không tỏ vẻ gì, Đường Trảm cười phá lên nói: “Có gì đáng xem đâu, ta đâu phải là diễn viên hát kịch?” rồi y nghiêng nghiêng mặt: “Phải biết rằng để hai người nhận ra ta thì sẽ hậu họa vô cùng đó.”

Tiểu Tình hờ hững nói: “Nếu Đường đại ca thấy không tiện, Tiểu Tình cũng không ép làm gì.”

Đường Trảm hốt nhiên giật tấm khăn xuống, ôm quyền nói với Tiểu Tình: “Chúng ta cũng xem như bạn vong niên được rồi, lúc chia tay cũng nên dùng mặt thật nhìn nhau chứ.”

Trước mắt Thủy Tiểu Tình hiện lên một gương mặt, tuy đang nhoẻn cười vui vẻ, nhưng có thể đoán được vẻ uy nghiêm lúc y không cười, không phải anh tuấn, nhưng khiến người ta xiêu lòng, nốt ruồi ở mi tâm rất hợp với gương mặt, giống như một vì sao phát sáng. Nàng thoáng ngây ra, chợt đã nghe Đường Trảm nói: “Giang hồ phong hiểm, bảo trọng giữ mình.”

Âm thanh từ bên ngoài vọng vào, gió thổi vù vù, Đường Trảm đã đi, hiện trường chỉ còn lại mình Vương Khẩu và nàng.

Lúc Đường Trảm rời đi, Vương Khẩu nắm chặt bàn tay, hồi lâu, gã chậm chậm bước tới, Thủy Tiểu Tình ban đầu tưởng Vương Khẩu tới ôm lấy nàng, nàng chờ đợi – nhưng gã không làm vậy.

Gã đi tới, nhổ thanh đao của gã khỏi người Cổ Khúc Châu, sắc mặt gã lúc rút đao ra trở nên xanh xám. Vương Khẩu dùng hai ngón tay, gạt đi vết máu trên lưỡi đao. Máu dính lên ngón tay gã. Nhưng không phải máu gã, mà là máu người khác.

Thủy Tiểu Tình nhìn sắc mặt xanh mét của gã, dò hỏi: “Huynh có tâm sự à?”

Vương Khấu không trả lời nàng ngay, gã lau sạch vết máu trên đao, sau đó lại chùi chùi vào gấu áo, đến khi hoàn toàn sạch sẽ, mới tra lại vào vỏ đao bằng da cá. Sau đó nói: “Lần trước khi y nói “bảo trọng”, đã giết kẻ mà y muốn tự mình “bảo trọng” đó!”

Thủy Tiểu Tình không hiểu ý Vương Khấu, nàng cũng không hiểu tại sao sắc mặt Vương Khấu lại nặng nề như vậy. Bên ngoài vang lên một tiếng “ầm”. Nàng lại nghe Vương Khấu trầm giọng nói: “Đường Trảm không nói thật. Y không giết nàng vì nàng xinh đẹp.”

Thủy Tiểu Tình thoáng ngạc nhiên trong lòng: thật sao? Một sát thủ lạnh lẽo vô tình giết người không chớp mắt cũng ...? Nàng đột nhiên nghĩ đến câu chuyện của Kinh Kha và Di Cô.

Nhưng nàng vẫn nhoẻn miệng cười thật tươi nói: “Đường đại ca danh động giang hồ, là sát thủ đệ nhất, hạng người như y, sao có thể thích người ta chứ? Huynh chỉ nói đùa thôi.”

Vương Khấu đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, Thủy Tiểu Tình thấy thần sắc y hết sức lạ lùng, nghĩ đến lúc này Vương Khấu đã thừa nhận mình sợ hãi trước mặt Đường Trảm, bèn nói: “Huynh vẫn sợ à? – vừa rồi ta nghe thấy tim huynh đập nhanh quá.”

Vương Khấu đột nhiên lớn giọng nói: “Ta chưa bao giờ sợ cả!” y đứng bở lên, vẻ bình tĩnh lúc đối địch hoàn toàn tan biến trước mặt nữ tử này: “Ta gạt y thôi, ta muốn y đánh giá thấp ta, chỉ như vậy, ta mới còn mạng, nàng có hiểu không?” gã gầm gừ nói.

Trong đầu Thủy Tiểu Tình chợt hiện lên vài cảnh tượng, nhiều năm về trước, từng có người theo đuổi nàng, vì vậy mà gã đã khiêu chiến đối phương, kết quả là bị thua. Nhưng tối hôm đó, gã đã thành công ám sát kẻ ấy. không lâu sau khi nàng nhắc đến chuyện này, gã rất phẫn nộ, gầm gừ bỏ đi. Kể từ đó, bọn họ mỗi người đi trên một con đường riêng của mình...

Vương Khấu đột nhiên bình tĩnh nói: “Không sao cả, chúng ta rời khỏi đây thôi.”

Gã nhớ lại trước đây nàng có bao nhiêu sư huynh đệ theo đuổi, nhưng chỉ chọn có mình gã, bởi vì hôm đó, gã đã đánh bại phụ thân nàng, nàng ở dưới máng gã, chửi gã, đá gã, nhưng cuối cùng lại ôm gã, hôn gã, khâm phục gã, cầu xin gã đừng làm khó phụ thân tuổi cao sức yếu của nàng nữa.

Mưa bên ngoài lớn dần. Thủy Tiểu Tình nhoẻn miệng cười: “Bên ngoài đổ mưa rồi... chúng ta cùng nhảy múa dưới mưa đến ướt sũng người, đã là chuyện của mấy năm trước rồi phải không nhỉ?” Nàng nói, mặt đỏ bừng lên.

“Ừm.” Vương Khấu ngược nhìn trận mưa lớn bên ngoài: “Mưa rồi, cẩn thận không bị ám toán, mưa chính là sự yểm hộ tốt nhất đối với một sát thủ.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-nhan-gia-duong-tram>